

Gemeente Langedijk

Raadsvergadering	:	16 december 2014
Agendnummer	:	13
Portefeuillehouder	:	B.J.N. Fintelman
Afdeling	:	Publiekszaken
Opsteller	:	M. (Monique) Wong Chung

Voorstel aan de raad

Onderwerp	:	Verordeningen WWB en Participatiewet voor wat betreft het inkomensaspect (81)
Programma	:	Sociale Voorzieningen

Gevraagde beslissing:

1. de verordening individuele inkomensvoet gemeente Langedijk 2015 vaststellen;
2. de verordening individuele studietoelage gemeente Langedijk 2015 vaststellen;
3. de verordening verrekening bestuurlijke boete gemeente Langedijk 2015 vaststellen;
4. de Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Langedijk 2015 vaststellen.

Aanleiding/vraagstelling:

Het wetsvoorstel 'Wet maatregelen Wet werk en bijstand en enkele andere wetten' (Wet maatregelen WWB) is op 1 juli 2014 door de Eerste Kamer aangenomen, hierdoor zal de Wet werk en bijstand (WWB) per 1 januari 2015 op een aantal onderdelen worden aangepast. Doel van de aanpassingen is om de afhankelijkheid van de uitkering te beperken. Hoe korter iemand een uitkering heeft, hoe groter de kans is om nieuw werk te vinden. Voortaan moeten mensen met een bijstandsuitkering sneller een baan accepteren wanneer deze wordt aangeboden, ook als dat betekent dat ze daarvoor drie uur op een dag moeten reizen. Om de sociale zekerheid in de toekomst te kunnen blijven betalen, wordt de hoogte van de uitkering nog beter aangepast aan de levenssituatie van de ontvanger.

Tegelijkertijd treedt de Participatiewet in werking. Het doel van de Participatiewet is om meer mensen, ook mensen met een arbeidsbeperking, aan de slag te krijgen. De gemeente wordt vanaf die datum verantwoordelijk voor mensen met arbeidsvermogen die ondersteuning nodig hebben. De gemeente heeft voor de nieuwe doelgroep dezelfde taken als voor mensen met een bijstandsuitkering, namelijk om deze mensen ondersteuning te bieden gericht op arbeidsinschakeling en waar nodig, inkomensondersteuning.

Dit raadsvoorstel handelt over de aangepaste en nieuwe verordeningen voor wat betreft het inkomensaspect op basis van deze twee wetten. De verordeningen die handelen over de re-integratie-aspecten behandelen we in een separaat raadsvoorstel.

Mogelijke oplossingen/alternatieven:

Vanuit de Wet maatregelen WWB:

1. Verordening individuele inkomensvoetstuk gemeente Langedijk 2015

De financiële positie van mensen die langdurig op een minimuminkomen zijn aangewezen, kan onder druk komen te staan als er na verloop van tijd geen enkel perspectief lijkt te zijn om door inkomen uit arbeid het inkomen te verhogen. Om die reden is bij de invoering van de WWB in 2004 de langdurigheidstoelag in het leven geroepen. Sinds 1 januari 2009 is de langdurigheidstoelag gedecentraliseerd. Ook is de langdurigheidstoelag sinds die datum een bijzondere vorm van categoriale bijzondere bijstand. Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomensvoetstuk de langdurigheidstoelag. Bovendien vervalt per diezelfde datum de categoriale bijzondere bijstand, en daarmee ook de inkomensgrens van 110 % van de van toepassing zijnde bijstandsnorm.

Wij stellen voor:

- de vigerende verordening Langdurigheidstoelag gemeente Langedijk 2009 aan te passen met de termen zoals gehanteerd in de Participatiewet, en de verwijzingen naar de artikelen in de Participatiewet;
- de bedragen vast stellen voor een echtpaar op € 525,- per jaar; voor een alleenstaande ouder € 472,- per jaar; en voor een alleenstaande op € 371,- per jaar. Deze bedragen worden jaarlijks geïndexeerd;
- met het vervallen van de categoriale bijzondere bijstand, is op basis van artikel 36 van de Participatiewet nu een hogere inkomensgrens mogelijk. Ons voorstel is om aan te sluiten bij de vigerende inkomensgrens van 120 % zoals die geldt voor de individuele bijzondere bijstand.

Onze overweging bij de vaststelling van de inkomensgrens op 120 % van het sociaal minimum:

De cliëntenraden van Heerhugowaard, Alkmaar en Langedijk geven in overweging dat, door het wegvallen van de categoriale regelingen, en de verhoging van de premie ziektekostenverzekering, het inkomen van de minima zal verminderen.

Bovendien is uit de armoedemonitor van Alkmaar naar voren gekomen dat het bereik van de categoriale Langdurigheidstoelag 70 % is, versus 21 % van de individuele bijzondere bijstand. In Langedijk is het bereik van de Langdurigheidstoelag ongeveer 36 %. Gezien deze percentages, en doordat de inkomensvoetstuk i.t.t. de langdurigheidstoelag individueel wordt getoetst, is de vrees dat het bereik daalt.

Door deze verwachte daling van de uitgaven van (voorheen categoriale) bijzondere bijstand, en het vooralsnog verwacht, beperkt bereik van de individuele inkomensvoetstuk, is uitbreiding naar een doelgroep met 120 % van het sociaal minimum, opportuun. Ook zal daarmee de doelgroep en de inkomensgrens gelijkgesteld worden aan die van de huidige individuele bijzondere bijstand. Niettemin, hebben wij het voornemen een gerichte campagne te voeren om het bereik van 70 %, zoals dit is bij de individuele bijzondere bijstand in Alkmaar is, te benaderen.

2. Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Langedijk 2015

De wet is strenger voor mensen die zich niet aan de arbeidsverplichtingen houden. Wie onvoldoende zijn best doet, krijgt een lagere of helemaal geen uitkering. De gemeente kan de uitkering pas herstellen als de bijstandsgerechtigde kan aantonen dat hij of zij de verplichtingen alsnog is nagekomen. Als een uitkeringsgerechtigde binnen twaalf maanden na het opleggen van een maatregel opnieuw de arbeidsverplichtingen niet nakomt, moet de gemeente hem of haar een zwaardere straf opleggen.

Uitkeringsgerechtigden die zich misdragen tegenover ambtenaren van de sociale dienst lopen vanaf 1 januari 2015 het risico dat hun uitkering direct wordt verlaagd of stopgezet.

In de wet zijn nu duidelijke bepalingen opgenomen over de duur van de afstemming bij het niet nakomen van:

- de verplichting zich te onthouden van zeer ernstige misdragingen jegens de uitvoerende instantie en zijn functionarissen tijdens het verrichten van hun werkzaamheden;
- verhuisplicht, kleding/persoonlijke verzorging/gedrag en verplichte behandeling van medische aard.

Nieuw zijn de geüniformeerde (in de wet opgenomen) verplichtingen waaraan wettelijke normen zijn verbonden.

In de toekenningsbeschikkingsbeschikking worden aan de cliënten verplichtingen opgelegd, waaronder de van toepassing zijnde geüniformeerde verplichtingen. Bij een eerste door het college geconstateerde niet nakoming van een geüniformeerde verplichting, vindt een gesprek plaats met de cliënt over deze constatering. Als deze verplichting niet al eerder was opgelegd in een beschikking dan worden er alsnog nadere afspraken gemaakt die worden vastgelegd in een beschikking als opgelegde verplichting of voorwaarde. Tevens wordt afgesproken wanneer aan de aanvullend opgelegde geüniformeerde verplichting moet zijn voldaan. Als de cliënt (vervolgens) de in een beschikking aan hem opgelegde geüniformeerde verplichting niet (tijdig) of onvoldoende voldoet en geconstateerd wordt dat deze verplichting verwijtbaar niet wordt nagekomen dan leidt dit tot een verlaging van 100% plaats van tenminste 1 maand en maximaal 3 maanden. De periode van de verlaging moet worden vastgelegd in de afstemmingsverordening (artikel 9 lid 3 onderdeel b en c, artikel 9 lid 4 onderdeel a en c, en artikel 11 van de verordening). In artikel 8 tot en met 16 stellen we voor hoe de afstemming is in de eerste drie maanden. Gemeenten hebben de vrijheid om ook bij de eerste niet nakoming van een verplichting de bijstand voor maximaal 3 maanden met 100% te verlagen op basis van het individualiseringsbeginsel. Bij de te raadplegen stukken is een schema toegevoegd, die toont of een maatregelwaardige gedraging moet worden omschreven in de afstemmingsverordening of valt onder artikel 18, lid 4 van de Participatiewet.

Vanuit de Participatiewet:

3. De verordening individuele studietoelage gemeente Langedijk 2015

Een studieregeling, als vorm van bijzondere bijstand. Een mogelijkheid om aan mensen van wie is vastgesteld dat ze niet in staat zijn het minimumloon te verdienen, een individuele studietoelage te verstrekken als ze studeren. De gedachte is dat vooral voor mensen met een arbeidshandicap van belang is de positie op de arbeidsmarkt te verbeteren middels het behalen van een diploma. De individuele studietoelage stimuleert om naar school te gaan of een studie te volgen. Ook biedt de toelage een financiële compensatie voor het feit dat het voor deze groep vaak moeilijk is om de studie te combineren met een baan.

De verordening gaat over de hoogte en de frequentie van de betaling van de individuele studietoelage. Wij stellen voor (zie artikel 4 en 5 van de verordening):

- de hoogte van de individuele studietoelage 25 % van de bijstandsnorm voor een alleenstaande van 21 jaar en ouder te laten bedragen;
- voor een periode van 6 maanden.

Overig:

4. De Verordening verrekening bestuurlijke boete gemeente Langedijk 2015

Er is niet voorzien in overgangsrecht voor de verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive. Voor deze verordening vervalt formeel de bestaande grondslag op 1 januari 2015. Deze verordening dient daarom per 1 januari 2015 opnieuw te worden vastgesteld op grond van de dan geldende grondslag.

Wij stellen dan ook tenslotte de raad voor om de terminologie zoals gehanteerd in de Verordening verrekening bestuurlijke boete gemeente Langedijk aan te passen aan die van de Participatiewet. In vergelijking tot de vigerende verordening verandert er aan deze verordening niets.

Financiële aspecten:

Voor de implementatie- en uitvoeringskosten van de Wet Maatregelen Wet Werk en Bijstand en de Participatiewet wordt door het Ministerie van SZW een toevoeging gedaan aan de algemene uitkering. Het budget voor individuele studietoeslag dat wij via de algemene uitkering gaan ontvangen bedraagt in 2016 € 11.000,--, in 2017 € 18.000,-- en in 2018 € 22.000,--.

Individuele studietoeslag

- Percentage Wajongers dat gebruik maakte van de studieregeling van het UWV: 37%;
- (uit: kernegevens WAJONG);
- Hoogte toeslag: € 271,-- per half jaar; € 542,-- per jaar.

	Alkmaar, incl. Graft-De Rijp en Schermer	Heerhugowaard	Langedijk
Nieuwe instroom Wajong	55	23	9
Doelgroep studietoeslag (37% x instroom)	21	9	3
Kosten	€ 11.382	€ 4.878	€ 1.626
Budget	€ 29.506	Te ramen op: € 12.645	€ 3.500

Individuele inkomenstoeslag

- Bron doelgroepbepaling: voor Alkmaar: Armoedemonitor gemeente Alkmaar; voor Heerhugowaard, Langedijk, Graft-De Rijp en Schermer: Stimulansz
- Bron berekening percentages: armoedemonitor gemeente Alkmaar, op basis van aangeleverde bestanden van de gemeente Alkmaar.
- Gemiddelde hoogte inkomenstoeslag: € 456,--.
- 65 % van de doelgroep leeft 3 jaar of langer van een minimuminkomen.
- Daarvan is 61 % jonger dan 65 jaar, en komt in aanmerking voor een individuele inkomenstoeslag.
- Van deze gerechtigden wordt in Alkmaar 70 % bereikt. Bekend is dat het bereik in de gemeenten Heerhugowaard en Langedijk lager is.
- In 2013 ontvingen in Alkmaar 1365 huishoudens, in Graf de Rijp en Schermer ongeveer 50 huishoudens, in Heerhugowaard 326 huishoudens, en in Langedijk 115 huishoudens een Langdurigheidstoeslag.

In het onderstaande wordt uitgegaan van een optimistische verwachting van het bereik van 70 %. Nu de categoriale Langdurigheidstoeslag een individuele Inkomenstoeslag wordt, is de verwachting dat het bereik zal dalen naar 21 % (bron: armoedemonitor gemeente Alkmaar).

Inkomensgrens 110%

	Alkmaar*	Graft-De Rijp Schermer	Heerhugowaard	Langedijk
Huishoudens 110%	4886	300	1700	810
> 3 jaar minimum inkomen (65%)	3176	195	1105	526
Jonger dan 65 jaar (61%)	1937	119	674	320
Bereik (70%)	1356	83	471	224
Kosten	€ 618.336**	€ 37.848	€ 211.776	€ 102.144

*Bron: armoedemonitor gemeente Alkmaar

**De werkelijke kosten over 2013 bedroegen € 548.000. Verklaring afwijking: bij de berekening wordt uitgegaan van een gemiddelde hoogte van de inkomensvoet van € 456,-- en de bedragen zijn inmiddels geïndexeerd.

Inkomensgrens 120%

	Alkmaar	Graft-De Rijp Schermer	Heerhugowaard	Langedijk
Huishoudens 120% *	5068	430	2350	1150
> 3 jaar minimum inkomen (65%)	3294	279	1527	747
Jonger dan 65 jaar (61%)	2009	170	931	455
Bereik (70%)	1406	119	651	318
Kosten	€ 641.136	€ 54.264	€ 296.856	€ 145.008

Overleg/inspraak/zienswijzen:

Voor onze antwoorden op de vragen van de cliëntenraden verwijzen wij naar de bijlagen in de ter inzage gelegde stukken.

Er is overeenstemming over de hoogte en indexering van de individuele inkomensvoet.

De cliëntenraden adviseren een zeer terughoudend beleid te voeren bij het toepassen van verlagingen, zoals gesteld in de afstemmingsverordening. Wij hebben geantwoord dat bij afstemming altijd sprake is van maatwerk, en kijken we naar de situatie en omstandigheden van de belanghebbende.

Wij hebben de cliëntenraden geïnformeerd dat de individuele studietoelage inderdaad één keer in de zes maanden wordt uitbetaald, en de uitkomst is van de rekensom van 25 % van de bijstandsnorm voor een alleenstaande van 21 jaar en ouder.

Voor de bestuurlijke boete bij recidive is eenzelfde advies gegeven als voor de oorspronkelijke verordening. Wij hebben eenzelfde antwoord gegeven als in het verleden. We zijn immers gebonden aan het strenge regime dat de fraudewet voorschrijft.

Rapportage/verantwoording/evaluatie:

Niet van toepassing

Bijlagen die onderdeel uitmaken van het besluit:

Niet van toepassing

Stukken die voor de raad ter inzage liggen:

- B&W advies met de bijlagen:
 - o Overzicht Beleid ISD HAL verordeningen bijzondere bijstand;
 - o Overzicht Beleid ISD HAL sanctie en handhaving;
 - o Adviezen door de cliëntenraden;
 - o Antwoord op advies cliëntenraden.

Zuid-Scharwoude, 11 november 2014
Burgemeester en wethouders van Langedijk,

E. (Erik) Annaert
gemeentesecretaris/directeur

drs. J.F.N. (Hans) Cornelisse
burgemeester

Gemeente Langedijk

De raad van de gemeente Langedijk;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 november 2014, nummer 81;

gelet op artikel 8, eerste lid, aanhef en onderdeel b, en tweede lid, van de Participatiewet;

b e s l u i t :

vast te stellen de hierna volgende Verordening individuele inkomenstoelage gemeente Langedijk 2015

Artikel 1. Begrippen

In deze verordening wordt verstaan onder:

- Inkomen en vermogen: totaal van het inkomen, bedoeld in artikel 32 en 34 van de Participatiewet, en de algemene bijstand;
- aanvraagdatum: datum waarop een persoon individuele inkomenstoelage aanvraagt;
- refereperiode: periode van **36 maanden** voorafgaand aan de aanvraagdatum.

Artikel 2. Uitvoering

Een verzoek als bedoeld in artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet, wordt ingediend middels een door het college vastgesteld formulier.

Artikel 3. Langdurig laag inkomen

Een persoon heeft een langdurig laag inkomen als bedoeld in artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet als gedurende de refereperiode het in aanmerking te nemen inkomen niet hoger is dan **120 %** van de toepasselijke bijstandsnorm.

Artikel 4. Hoogte individuele inkomenstoelage

1. Een individuele inkomenstoelage bedraagt per kalenderjaar:
 - a. **€ 371** voor een alleenstaande;
 - b. **€ 472** voor een alleenstaande ouder;
 - c. **€ 525** voor gehuwden.
2. Als één van de gehuwden is uitgesloten van het recht op individuele inkomenstoelage ingevolge de artikelen 11 of 13, eerste lid, van de Participatiewet, komt de rechthebbende echtgenoot in aanmerking voor een individuele inkomenstoelage naar de hoogte die voor hem als alleenstaande of alleenstaande ouder zou gelden.
3. Voor toepassing van het eerste en tweede lid is de situatie op de aanvraagdatum bepalend.
4. De bedragen genoemd in het eerste lid worden jaarlijks geïndexeerd overeenkomstig de ontwikkelingen van de consumentenprijsindex volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek. De bedragen worden naar boven afgerond op hele euro's.

Artikel 5. Beslissing van het college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

In gevallen die de uitvoering van deze verordening betreffen en waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 6. Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 7. Intrekken oude verordening

De Verordening Langdurigheidstoelage gemeente Langedijk 2009 wordt ingetrokken.

Artikel 8. Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van de achtste dag na bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2015.
2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening individuele inkomenstoeslag gemeente Langedijk 2015.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Langedijk in zijn openbare vergadering van 16 december 2014.

De voorzitter,

drs. J.F.N. Cornelisse

De griffier,

J. van den Bogaerde

Toelichting

Algemeen

Aan de bijstand ligt het uitgangspunt ten grondslag dat het normbedrag, bedoeld ter voorziening in de algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan met inbegrip van een component reservering, in beginsel toereikend is. Toch kan de financiële positie van mensen die langdurig op een minimuminkomen zijn aangewezen onder druk komen te staan als er na verloop van tijd geen enkel perspectief lijkt te zijn om door inkomen uit arbeid het inkomen te verhogen. Om die reden is bij de invoering van de Wet werk en bijstand (hierna: WWB) in 2004 de langdurigheidstoelage in het leven geroepen. Sinds 1 januari 2009 is de langdurigheidstoelage gedecentraliseerd. Ook is de langdurigheidstoelage sinds die datum een bijzondere vorm van (categoriale) bijzondere bijstand. Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomensvoorschot de langdurigheidstoelage. Sindsdien is het verlenen van de toelage geen gebonden bevoegdheid meer, maar een discretionaire bevoegdheid. Dit betekent dat het college een individuele inkomensvoorschot kan verlenen als een persoon voldoet aan de voorwaarden daarvoor. Het college kan in beleidsregels aangeven welke groepen niet in aanmerking komen voor individuele inkomensvoorschot en in welke gevallen personen uitzicht hebben op inkomensverbetering. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan personen aan wie in de referentieperiode een maatregel is opgelegd wegens een schending van een arbeidsverplichting of een re-integratieverplichting of aan personen die uit 's Rijks kas bekostigd onderwijs volgen.

Vast te leggen regels in verordening

De individuele inkomensvoorschot is niet gerelateerd aan bepaalde kosten. Het is een inkomensondersteunende maatregel voor bepaalde personen die langdurig een laag inkomen hebben en daarbij, gelet op de omstandigheden van die persoon, geen uitzicht hebben op inkomensverbetering (artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet). Bij verordening moeten regels vastgesteld worden over het verlenen van een individuele inkomensvoorschot als bedoeld in artikel 36 van de Participatiewet. Deze regels moeten in ieder geval betrekking hebben op de wijze waarop invulling wordt gegeven aan de begrippen 'langdurig' en 'laag inkomen'. Op grond van deze verordening is geen sprake van een laag inkomen bij een inkomen hoger dan **120 %** van de toepasselijke bijstandsnorm. Daarnaast moet bij verordening de hoogte van de individuele inkomensvoorschot bepaald worden. Het college kan in (wetsinterpreterende) beleidsregels aangeven wanneer sprake is van 'geen uitzicht op inkomensverbetering'. Gelet op de tekst van artikel 8, tweede lid, van de Participatiewet hoeft dit criterium niet te worden vastgelegd in de verordening. Bij de beoordeling van het criterium 'geen uitzicht op inkomensverbetering' moet het college rekening houden met de omstandigheden van de persoon. In artikel 36, tweede lid, van de Participatiewet is bepaald dat tot die omstandigheden in ieder geval worden gerekend:

- de krachten en bekwaamheden van de persoon, en
- de inspanningen die de persoon heeft verricht om tot inkomensverbetering te komen.

Overgangsrecht

Per 1 januari 2015 vervangt de individuele inkomensvoorschot de langdurigheidstoelage. Het is niet nodig om in deze verordening overgangsrecht op te nemen met betrekking tot eerder verstrekte langdurigheidstoelagen, omdat artikel 78z van de Participatiewet voorziet in algemeen overgangsrecht met betrekking tot de wijzigingen in de Participatiewet als gevolg van de inwerkingtreding van de Invoeringswet Participatiewet en de Wet maatregelen WWB op 1 januari 2015. De individuele inkomensvoorschot en voorheen de langdurigheidstoelage worden immers toegekend tegen een aanvraagdatum. Zaken die na de aanvraagdatum gebeuren hebben geen betekenis voor het recht op een dergelijke toelage. Wie op een datum gelegen vóór 1 januari 2015 op basis van de toepasselijke verordening recht had op langdurigheidstoelage, behoudt dat onverkort, ongeacht of hij voldoet aan de voorwaarden die per 1 januari 2015 zijn gesteld in artikel 36 van de Participatiewet en deze verordening. Toekenning van het recht op individuele inkomensvoorschot tegen een datum gelegen op of ná 1 januari 2015 is uitsluitend mogelijk als wordt voldaan aan de in artikel 36 van de Participatiewet en deze verordening opgenomen voorwaarden.

Wijziging leefvorm

De leefvorm (alleenstaande, alleenstaande ouder of gehuwd) van een persoon kan wijzigen binnen de referentieperiode. Dit is bijvoorbeeld het geval indien gehuwden individuele inkomensvoorschot aanvragen, maar zij over een gedeelte van de referentieperiode als alleenstaande moeten worden aangemerkt. Personen moeten dan ook over dat deel van de referentieperiode aan de voorwaarden voldoen om voor individuele inkomensvoorschot in aanmerking te komen.

Gehuwden moeten immers zowel gezamenlijk als afzonderlijk aan de voorwaarden voldoen.

Artikelsgewijze toelichting

Enkel die bepalingen die nadere toelichting behoeven worden hier behandeld.

Artikel 1. Begrippen

Begrippen die al zijn omschreven in de Participatiewet, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) of de Gemeentewet worden niet afzonderlijk gedefinieerd in deze verordening. Deze zijn vanzelfsprekend van toepassing op deze verordening.

Inkomen en vermogen

Met inkomen wordt bedoeld het inkomen zoals bedoeld in artikel 32 en 34 van de Participatiewet. In afwijking hiervan wordt algemene bijstand voor de beoordeling van het recht op individuele inkomenstoelage ook in aanmerking genomen als inkomen. Bijzondere bijstand kan niet als inkomen in aanmerking worden genomen. Aangezien individuele inkomenstoelage een vorm van bijzondere bijstand is, is het niet nodig expliciet te bepalen dat een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage buiten beschouwing moet worden gelaten bij de vaststelling van het inkomen. Het wordt niet wenselijk geacht een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage in aanmerking te nemen als inkomen, omdat dit het ongewenst effect kan hebben dat een persoon geen recht op een individuele inkomenstoelage heeft omdat hij een te hoog inkomen heeft gehad in de referentieperiode vanwege een eerder verstrekte toeslag. Wat voor een eerder verstrekte individuele inkomenstoelage geldt, dat geldt ook voor een eerder verstrekte langdurigheidstoelage op grond van de WWB zoals die luidde vóór 1 januari 2015.

Aanvraagdatum

De aanvraagdatum is de datum waarop een persoon individuele inkomenstoelage aanvraagt (artikel 1 van deze verordening). De aanvraagdatum komt meestal overeen met de meldingsdatum. De aanvraagdatum kan in beginsel niet liggen vóór de dag waarop een persoon zich heeft gemeld om individuele inkomenstoelage aan te vragen, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden. Dit volgt uit artikel 44, eerste lid, van de Participatiewet en de jurisprudentie rondom artikel 44 van de Participatiewet.

Referentieperiode

Verder is bepaald wat onder de referentieperiode moet worden verstaan: een periode van **36** maanden voorafgaand aan de aanvraagdatum. Zie ook de toelichting bij artikel 3 onder 'Langdurig'.

Artikel 2. Uitvoering

De Wet maatregelen WWB heeft artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet dusdanig gewijzigd dat een persoon een verzoek tot verlening van individuele inkomenstoelage kan indienen. Voorheen was de langdurigheidstoelage alleen op aanvraag verkrijgbaar. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een persoon, een besluit te nemen (artikel 1:3, derde lid, van de Awb). Een aanvraag dient in beginsel schriftelijk te worden ingediend (artikel 4:1 Awb).

Om onduidelijkheid te voorkomen over de wijze waarop het verzoek moet worden ingediend, bepaalt artikel 2 van deze verordening dat het verzoek moet worden gedaan middels een door het college vastgesteld formulier. Een verzoek wordt dan gezien als een aanvraag zoals bedoeld in afdeling 4.1.1 van de Awb. Het gaat dan om een schriftelijke aanvraag (artikel 4:1 van de Awb) die wordt ondertekend door de aanvrager en ten minste de naam en het adres van de aanvrager bevat, de dagtekening en een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd (artikel 4:2, eerste lid, van de Awb). De aanvrager verschaft ook de gegevens en bescheiden die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen (artikel 4:2, tweede lid, van de Awb). Een mondeling verzoek kan hiermee dus niet worden aangemerkt als een verzoek om individuele inkomenstoelage zoals bedoeld in artikel 36 van de Participatiewet.

Artikel 3. Langdurig laag inkomen

Van belang bij het bepalen wat een langdurig laag inkomen is, is wat onder 'langdurig' en onder 'laag' wordt verstaan.

Langdurig

De door de gemeenteraad vastgestelde langdurige periode voorafgaand aan de aanvraagdatum, wordt aangeduid als referteperiode. De referteperiode is vastgesteld in artikel 1 van deze verordening.

Laag inkomen

Een inkomen is laag als het niet hoger is dan **120 %** van de toepasselijke bijstandsnorm.

De vraag of het inkomen van een persoon gedurende de referteperiode niet hoger is dan het langdurig lage inkomen van **120 %** van de toepasselijke bijstandsnorm, zal niet al te rigide mogen worden beoordeeld. Een marginale overschrijding van dit lage inkomen moet worden genegeerd.¹ Gaat het inkomen van een persoon gedurende (een deel van) de referteperiode de toepasselijke bijstandsnorm maandelijks met ongeveer € 5 of meer te boven, dan is geen sprake meer van een marginale overschrijding van de bijstandsnorm die niet aan toekenning van een individuele inkomenstoelage in de weg staat. Er is immers geen sprake van een incidentele geringe overschrijding van de bijstandsnorm of van te verwaarlozen bedragen van enkele eurocenten.²

Artikel 4. Hoogte individuele inkomenstoelage

Bij de hoogte van de individuele inkomenstoelage wordt onderscheid gemaakt tussen een alleenstaande, een alleenstaande ouder en gehuwden.

Gehuwden

Bij gehuwden moet in het oog worden gehouden dat het recht op individuele inkomenstoelage de gehuwden gezamenlijk toekomt. Worden personen op de aanvraagdatum als gehuwden aangemerkt, dan moeten beide gehuwden voldoen aan de voorwaarden van artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet. Voldoet één van hen niet aan deze voorwaarden, dan bestaat voor beiden geen recht op individuele inkomenstoelage.³

Is één van de echtgenoten uitgesloten van het recht op individuele inkomenstoelage, anders dan vanwege het niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 36, eerste lid, van de Participatiewet, dan komt de rechthebbende partner wel in aanmerking voor een individuele inkomenstoelage. Het gaat hier om een partner die op een van de in artikelen 11 of 13, eerste lid, van de Participatiewet genoemde gronden geen recht heeft op bijstand. Als slechts één partner recht heeft op individuele inkomenstoelage, komt deze rechthebbende partner in aanmerking voor een individuele inkomenstoelage naar de hoogte die voor hem als alleenstaande of alleenstaande ouder zou gelden. Dat is geregeld in het tweede lid.

Indexering

In het vierde lid is een indexeringsbepaling opgenomen. Deze bepaling voorkomt dat de verordening telkens opnieuw moet worden vastgesteld, enkel voor indexatie van de bedragen. Het is van belang de nieuwe bedragen (na indexatie) duidelijk te communiceren.

¹ CRvB 19-08-2008, nrs. 06/1163 WWB e.a., ECLI:NL:CRVB:2008:BE8918 en CRvB 15-02-2011, nr. 08/5141 WWB, ECLI:NL:CRVB:2011:BP5532.

² (CRvB 27-03-2012, nr. 10/2488 WWB, ECLI:NL:CRVB:2012:BW0068 en CRvB 31-07-2012, nr. 12/1825 WWB, ECLI:NL:CRVB:2012:BX7178.

³ CRvB 13-07-2010, nr. 08/2345 WWB, ECLI:NL:CRVB:2010:BN2529.

Gemeente Langedijk

De raad van de gemeente Langedijk;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 november 2014, nummer 81;

gelet op artikel 147, eerste lid Gemeentewet, artikel 8 eerste lid, aanhef onderdeel a en e en artikel 8b van de Participatiewet, artikel 35 van de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers en artikel 35 van de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;

b e s l u i t :

de Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Langedijk 2015 vast te stellen

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsomschrijvingen

1. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Participatiewet, de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW), de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAZ) en de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en de Gemeentewet.
2. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. het college het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Langedijk;
 - b. IOAW Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers;
 - c. IOAZ Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen;
 - d. Norm toepasselijke bijstandsnorm als bedoeld in artikel 5, onderdeel c van de Participatiewet, de toegekende bijzondere bijstand voor levensonderhoud overeenkomstig artikel 12 en 13, derde lid van de Participatiewet of de grondslag van de voorziening als bedoeld in artikel 5 van de IOAW/IOAZ, voor zover er sprake is van een voorziening op grond van de IOAW/IOAZ;
 - e. uitkering uitkering voor levensonderhoud ingevolge de Participatiewet;
 - f. voorziening uitkering ingevolge de IOAW/IOAZ;
 - g. afstemmen het verlagen van de norm als bedoeld in de artikelen 9a, twaalfde lid en artikel 18 van de Participatiewet, artikel 20 of artikel 38, twaalfde lid van de IOAW/IOAZ.

Artikel 2. Mate van verlaging

De verlaging vindt plaats met inachtneming van de ernst van de gedraging, de mate waarin de belanghebbende de gedraging kan worden verweten en de omstandigheden waarin hij verkeert.

Artikel 3. Het besluit tot opleggen van een verlaging

In het besluit tot het opleggen van een verlaging van de uitkering als bedoeld in artikel 9a, twaalfde lid en artikel 18, tweede, vijfde, zesde, zevende en achtste lid van de Participatiewet of van de voorziening als bedoeld in artikel 20 en 38, twaalfde lid van de IOAW/IOAZ wordt in ieder geval vermeld:

- a. de reden van de verlaging;
- b. de duur van de verlaging;
- c. het percentage waarmee de norm wordt verlaagd en;
- d. indien van toepassing, de reden om af te wijken van de standaard verlaging.

Artikel 4. Het horen van de belanghebbende

1. Voordat de norm wordt verlaagd, wordt de belanghebbende in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen.
2. Het horen van de belanghebbende kan achterwege gelaten worden indien:
 - a. de vereiste spoed zich daartegen verzet;
 - b. de belanghebbende reeds eerder in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze naar voren te brengen en zich sindsdien geen nieuwe feiten of omstandigheden hebben voorgedaan;
 - c. de belanghebbende schriftelijk aangeeft hiervan geen gebruik te willen maken.

Artikel 5. Afzien van het verlagen van de norm

1. Het college ziet af van het toepassen van een verlaging indien:
 - a. elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt; of
 - b. de gedraging meer dan één jaar vóór constatering van die gedraging door het college heeft plaatsgevonden.
2. Het college kan geheel of gedeeltelijk afzien van het verlagen van de norm indien het daarvoor dringende redenen aanwezig acht.
3. Indien het college geheel of gedeeltelijk afziet van het verlagen van de norm op grond van dringende redenen wordt de belanghebbende daarvan middels een besluit op de hoogte gesteld.

Artikel 6. Ingangsdatum en tijdvak van een verlaging

1. Een verlaging wordt toegepast met ingang van de eerstvolgende kalendermaand volgend op de maand, waarin het besluit tot het toepassen van de verlaging aan de belanghebbende is bekend gemaakt. Indien over deze periode de norm reeds is verlaagd of er geen recht op de uitkering of voorziening bestaat wegens inkomsten boven de norm in die maand, vindt de verlaging aansluitend op deze periode plaats. Daarbij wordt uitgegaan van de op dat tijdstip voor die belanghebbende geldende norm.
2. In afwijking van het eerste lid kan bij een nieuwe aanvraag de norm worden verlaagd vanaf de datum van ingang van de uitkering of voorziening. De norm hoeft dan niet te worden herzien.
3. Als een verlaging niet of niet geheel (meer) ten uitvoer kan worden gelegd als gevolg van de beëindiging van de uitkering of voorziening, wordt de verlaging of dat deel van de verlaging dat nog niet is uitgevoerd, alsnog opgelegd als belanghebbende binnen 90 dagen opnieuw eenzelfde uitkering of voorziening aanvraagt.

Artikel 7. Berekeningsgrondslag

Een verlaging wordt berekend over de norm.

Hoofdstuk 2. Niet nakomen van de niet geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

Artikel 8. Gedragingen Participatiewet

Gedragingen van een belanghebbende, waardoor de verplichting op grond van artikel 9, artikel 9a en artikel 17, tweede lid van de Participatiewet niet (tijdig) of onvoldoende is nagekomen, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. Eerste categorie:
 - a. het niet (tijdig) als werkzoekende geregistreerd zijn of het niet tijdig verlengen van de registratie bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV);
 - b. het binnen de zoektijd van 4 weken toch aanvragen van een uitkering, terwijl geen sprake is van de uitzondering als vermeld in artikel 41, zesde en achtste lid van de Participatiewet.
2. Tweede categorie:
 - a. het niet tijdig voldoen aan een oproep om in verband met arbeidsinschakeling op een aangegeven tijd, datum en plaats te verschijnen;
 - b. het uit houding en gedrag ondubbelzinnig laten blijken verplichtingen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b van de Participatiewet niet te willen nakomen, wat heeft geleid tot het intrekken van de ontheffing van de arbeidsplicht voor een alleenstaande ouder, bedoeld in artikel 9a, eerste lid, van de Participatiewet;
 - c. het te laat komen op de werkplek voor het verrichten van naar vermogen opgedragen onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden als bedoeld in artikel 9, eerste lid onderdeel c van de Participatiewet.

3. Derde categorie:
 - a. het niet of onvoldoende meewerken aan het opstellen, uitvoeren of evalueren van een plan van aanpak, genoemd in artikel 44a van de Participatiewet;
 - b. het onvoldoende gebruik maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling, waaronder sociale activering, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b van de Participatiewet;
 - c. het niet tijdig of onvoldoende meewerken aan een onderzoek naar mogelijkheden tot arbeidsinschakeling als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b van de Participatiewet;
 - d. het niet of onvoldoende verrichten van een door het college opgedragen onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden naar vermogen als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel c van de Participatiewet.
4. Vierde categorie:
 - a. het tijdens de zoektijd van 4 weken als bedoeld in artikel 41, vierde lid van de Participatiewet niet naar vermogen solliciteren en/of zoeken naar mogelijkheden binnen het 's Rijks kas bekostigd onderwijs;
 - b. het niet naar vermogen proberen algemeen geaccepteerde arbeid te verkrijgen in de gemeente van inwoning voor zover dit niet voortvloeit uit een gedraging als bedoeld in artikel 18, vierde lid van de Participatiewet.

Artikel 9. Gedragingen IOAW en IOAZ

Gedragingen van een belanghebbende waardoor de algemeen geaccepteerde arbeid niet wordt verkregen of een verplichting op grond van artikel 13, tweede lid, artikel 37 en artikel 38 van de IOAW/IOAZ niet (tijdig) of onvoldoende wordt nagekomen of er sprake is van het betonen van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan, worden onderscheiden in de volgende categorieën:

1. Eerste categorie:

het niet (tijdig) als werkzoekende geregistreerd zijn of het niet tijdig verlengen van de registratie bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV).
2. Tweede categorie:
 - a. het te laat komen op de werkplek voor het verrichten van naar vermogen opgedragen onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden;
 - b. het uit houding en gedrag ondubbelzinnig laten blijken verplichtingen als bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdeel e van de IOAW/IOAZ niet te willen nakomen, wat heeft geleid tot het intrekken van de ontheffing van de arbeidsplicht voor een alleenstaande ouder, bedoeld in artikel 38, eerste lid van IOAW/IOAZ;
 - c. het te laat komen op een afspraak al dan niet bij een derde met als doel een oproep in verband met de arbeidsinschakeling.
3. Derde categorie:
 - a. het niet verschijnen op een afspraak op een bepaalde plaats en tijd te verschijnen in verband met de arbeidsinschakeling;
 - b. het niet (tijdig) of in onvoldoende mate meewerken aan een onderzoek naar de mogelijkheden tot arbeidsinschakeling;
 - c. het niet of onvoldoende gebruik maken van een door het college aangeboden voorziening gericht op arbeidsinschakeling als bedoeld in de artikelen 36, eerste lid, en 37, eerste lid onderdeel e van de IOAW/IOAZ, voor zover dit niet heeft geleid tot het geen doorgang vinden of tot voortijdige beëindiging van die voorziening;
 - d. het niet of onvoldoende verrichten van een door het college opgedragen tegenprestatie naar vermogen als bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdeel f van de IOAW/IOAZ.
4. Vierde categorie:
 - a. het door eigen toedoen niet verkrijgen van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - b. het niet aanvaarden van algemeen geaccepteerde arbeid;
 - c. het door eigen toedoen niet behouden van algemeen geaccepteerde arbeid als bedoeld in artikel 20, eerste lid, onderdeel a of b van de IOAW of artikel 20, tweede lid, onderdeel a of b van de IOAZ;
 - d. overige gedragingen die de inschakeling in arbeid belemmeren.

Artikel 10. Hoogte en duur van een verlaging

1. Onverminderd artikel 2 van deze verordening wordt de verlaging, bij gedragingen zoals bedoeld in de artikelen 8 en 9, vastgesteld op:
 - a. 10% van de norm gedurende één maand bij gedragingen van de eerste categorie;
 - b. 20% van de norm gedurende één maand bij gedragingen van de tweede categorie;
 - c. 50% van de norm gedurende één maand bij gedragingen van de derde categorie;
 - d. 100 % van de norm gedurende één maand bij gedragingen van de vierde categorie.
2. Het percentage van de afstemming als bedoeld in het eerste lid onderdeel a tot en met c van dit artikel wordt verdubbeld, indien de belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering of voorziening is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan het niet, niet tijdig of onvolledig nakomen van een verplichting van dezelfde of een hogere categorie.
3. De duur van de afstemming als bedoeld in het eerste lid onderdeel d, wordt verdubbeld indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering of voorziening is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging van dezelfde categorie.

Hoofdstuk 3. Niet nakomen van de geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

Artikel 11. Duur van een verlaging

1. Als belanghebbende een verplichting als bedoeld in artikel 18, vierde lid van de Participatiewet niet (tijdig) of onvoldoende nakomt, bedraagt de verlaging 100% van de norm gedurende:
 - a. één maand bij gedragingen als bedoeld in artikel 18, vierde lid, onderdeel b, f en g van de Participatiewet;
 - b. twee maanden bij gedragingen als bedoeld in artikel 18, vierde lid, onderdeel a, c, d, e en h van de Participatiewet.
2. De duur van de afstemming als bedoeld in het eerste lid, onderdeel a van dit artikel wordt verdubbeld indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan eenzelfde verwijtbare gedraging.
3. De duur van de afstemming als bedoeld in het eerste lid, onderdeel b van dit artikel bedraagt drie maanden indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan eenzelfde verwijtbare gedraging.

Hoofdstuk 4. Overige gedragingen die leiden tot een verlaging

Artikel 12. Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

1. Een verlaging wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan, zoals bedoeld in artikel 18, tweede lid van de Participatiewet, wordt toegepast in andere dan de in artikel 8 van deze verordening vermelde situaties.
2. Onverminderd artikel 2 van deze verordening wordt de verlaging voor de navolgende situaties vastgesteld op:
 - a. het percentage en de duur, waarmee een uitkering krachtens een werknemersverzekering of sociale voorziening, of een daarmee naar aard en doel overeenkomende buitenlandse regeling of private verzekering wegens een verwijtbare gedraging is verlaagd;
 - b. 20% van de norm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat te snel op het vermogen is ingeteerd indien de belanghebbende op onverantwoorde wijze de middelen, waarover hij beschikte of redelijkerwijs kon beschikken, heeft aangewend behoudens het gestelde onder c en d van dit artikel;
 - c. 20% van de norm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat belanghebbende aanspraak moet maken op een uitkering vanwege het verwijtbaar afzien van een erfenis, waarmee hij, bij aanvaarding daarvan, zelf in de noodzakelijke kosten van het bestaan had kunnen voorzien;
 - d. 20% van de norm gedurende ten hoogste het aantal maanden dat belanghebbende (volledig) aanspraak moet maken op een uitkering vanwege het verwijtbaar afzien van het hem toekomende deel van de boedel in het kader van een echtscheiding, waarmee hij (deels) zelf in de noodzakelijke bestaanskosten had kunnen voorzien;

- e. 50% van de norm gedurende de periode dat belanghebbende verwijtbaar geen recht heeft op een inkomen uit door Rijks' kas bekostigd onderwijs;
 - f. 100% van de norm gedurende één maand, indien belanghebbende door de gedraging verwijtbaar geen recht heeft op een uitkering krachtens een werknemersverzekering, een sociale voorziening, of een daarmee naar aard en doel overeenkomend buitenlandse regeling of private verzekering;
 - g. 100% van de norm gedurende ten hoogste drie maanden, indien de belanghebbende door een (boetewaardige) gedraging verwijtbaar geen of geen volledige uitbetaling krijgt van een uitkering krachtens een werknemersverzekering, volksverzekering of sociale voorziening, waardoor hij aanspraak heeft moeten maken op een uitkering;
 - h. 100% van de norm gedurende ten hoogste drie maanden, indien de belanghebbende anderszins blijkt geeft van tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.
3. Het percentage van de afstemming als bedoeld in voorgaand lid, onderdeel a tot en met e, wordt verdubbeld indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging van dezelfde categorie.
 4. De duur van de afstemming als bedoeld in het tweede lid, onderdeel f tot en met h van dit artikel, wordt verdubbeld indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging van dezelfde categorie.

Artikel 13. Zeer ernstige misdragingen

1. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt door verbaal geweld, of discriminatie tegenover personen of instanties, die zijn belast met de uitvoering van de Participatiewet als bedoeld in artikel 9, zesde lid van die wet of de IOAW/IOAZ als bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdeel g, wordt, onverminderd artikel 2 van deze verordening, de uitkering of voorziening verlaagd met 50% van de norm gedurende een maand.
2. Indien een belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt door intimidatie (uitoefenen van psychische druk), zaakgericht fysiek geweld (vernielingen), mensgericht fysiek geweld of een combinatie van agressievormen tegenover personen of instanties, die zijn belast met de uitvoering van de Participatiewet als bedoeld in artikel 9, zesde lid van die wet of de uitvoering van de IOAW/IOAZ als bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdeel g, wordt, onverminderd artikel 2 van deze verordening, de uitkering of voorziening verlaagd met 100% van de norm gedurende een maand.
3. De duur van de afstemming als bedoeld in het eerste en tweede lid van dit artikel, wordt verdubbeld indien belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging van dezelfde categorie.
4. Indien de belanghebbende zich na een afstemming, zoals bedoeld in voorgaand lid, opnieuw schuldig maakt aan een verwijtbare gedraging van dezelfde categorie, dan zullen de hoogte en de duur van de afstemming door het college individueel worden bepaald.

Artikel 14. Niet nakomen van overige verplichtingen

1. Indien een belanghebbende één of meerdere door het college opgelegde verplichtingen als bedoeld in artikel 55 van de Participatiewet niet (tijdig) of onvoldoende nakomt, wordt een verlaging toegepast.
2. Onverminderd artikel 2 van deze verordening wordt de verlaging voor de duur van een maand vastgesteld op:
 - a. 10% van de norm bij het niet verlenen van medewerking aan betaling in natura van een deel van de uitkering in situaties zoals bedoeld in artikel 57 sub b van de Participatiewet;
 - b. 20% van de norm bij het niet verschijnen op een voorlichtingsbijeenkomst in het kader van een aanvraag van een uitkering;
 - c. 20% van de norm bij het niet verlenen van medewerking aan het in naam van de belanghebbende doen van door het college noodzakelijk geachte doorbetalingen aan derden/instanties uit de toegekende uitkering in situaties zoals bedoeld in artikel 57 sub a van de Participatiewet;
 - d. 20% van de norm bij het niet voldoen aan de verplichtingen die zijn gericht op meerdere zekerheid voor de nakoming van de aan de uitkering verbonden rente- en aflossingsverplichtingen (artikel 48, derde lid van de Participatiewet);

- e. 20% van de norm bij het niet verlenen van medewerking aan de verplichting tot het verkrijgen van de maximaal haalbare partner- en/of kinderalimentatie;
 - f. 20% van de norm bij het niet verlenen van medewerking aan het aangaan dan wel het tot stand komen van een (wettelijk) schuldhulpverleningstraject;
 - g. 50% van de norm bij het niet of in onvoldoende mate voldoen aan de in het kader van een (wettelijk) schuldhulpverleningstraject opgelegde verplichtingen;
 - h. 50% van de norm bij het anderszins niet of niet onvolledig nakomen van een verplichting als bedoeld in artikel 55 van de Participatiewet.
4. Het percentage of de duur van de afstemming als bedoeld in voorgaand lid wordt verdubbeld, indien de belanghebbende zich binnen twaalf maanden na bekendmaking van een besluit waarbij de uitkering is afgestemd, opnieuw schuldig maakt aan het niet, niet (tijdig) of onvolledig nakomen van een verplichting van dezelfde of een hogere categorie.

Hoofdstuk 5. Samenloop

Artikel 15. Samenloop van gedragingen

1. Indien een belanghebbende zich tegelijkertijd schuldig maakt aan verschillende gedragingen, die het niet, niet volledig of te laat nakomen van een verplichting verbonden aan de uitkering of voorziening tot gevolg heeft, wordt voor het bepalen van de hoogte en duur van de afstemming uitgegaan van de gedraging waarop de zwaarste mate van verlaging is gesteld.
2. In afwijking van het gestelde in het eerste lid kan het college bij een cumulatie van verschillende gedragingen, of een herhaling daarvan, met inachtneming van het gestelde in deze verordening de uitkering of voorziening afwijkend verlagen op grond van deze verordening. Deze afwijkende verlaging vindt niet plaats indien dit gelet op de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de omstandigheden van de belanghebbende niet verantwoord is.

Artikel 16. Samenloop bij weigeren uitkering IOAW/IOAZ

Als het college de voorziening op grond van artikel 20, eerste lid van de IOAW of artikel 20, tweede lid van de IOAZ blijvend of tijdelijk weigert en de gedraging die tot deze weigering heeft geleid tevens op grond van deze verordening tot een verlaging zou kunnen leiden, blijft een verlaging ter zake van die gedraging achterwege.

Hoofdstuk 6. Handhaving

Artikel 17. Bestrijding oneigenlijk gebruik en misbruik van de uitkering of voorziening

1. Het college zorgt voor een rechtmatige en doelmatige uitvoering van de Participatiewet, de IOAW en de IOAZ, waaronder de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik van deze wetten.
2. De gemeenteraad stelt iedere vier jaar een handhavingsbeleidskader vast, waarin beleidsuitgangspunten en -prioriteiten worden aangegeven.
3. Het college stelt ter nadere uitvoering van de handhaving iedere vier jaar een handhavingsuitvoeringsplan vast met inachtneming van het gestelde in het handhavingsbeleidskader.
4. Dit handhavingsuitvoeringsplan omvat in elk geval de wijze van preventie en bestrijding van fraude, oneigenlijk gebruik en misbruik en niet-gebruik van de Participatiewet, IOAW en IOAZ alsmede welke handhavingsinstrumenten daartoe worden ingezet en de wijze waarop deze worden toegepast.
5. Het college rapporteert eenmaal per jaar aan de gemeenteraad over de uitvoering, de resultaten en de effecten op het gebied van handhaving in relatie tot de beleidsuitgangspunten en – prioriteiten, zoals vastgelegd in het handhavingsbeleidskader.

Artikel 18. Aangifte Openbaar Ministerie

Leidt het niet nakomen van de inlichtingenverplichting, zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid van de Participatiewet respectievelijk artikel 13, eerste lid van de IOAW/IOAZ tot een benadelingsbedrag dat hoger is dan de aangiftegrens, dan is het college verplicht proces verbaal op te maken en aangifte te doen bij het Openbaar Ministerie.

Hoofdstuk 7. Slotbepalingen

Artikel 19. Beslissing van het college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

In gevallen die de uitvoering van deze verordening betreffen en waarin deze verordening niet voorziet, beslist het college.

Artikel 20. Hardheidsclausule

Het college kan in bijzondere gevallen ten gunste van de belanghebbende afwijken van de bepalingen in deze verordening, indien toepassing van de verordening tot onbillijkheden van overwegende aard leidt.

Artikel 21. Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van de achtste dag na bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2015.
2. De Afstemmingsverordening WWB, IOAW en IOAZ gemeente Langedijk 2011 wordt ingetrokken.

Artikel 22. Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Afstemmingsverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ gemeente Langedijk 2015.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Langedijk in zijn openbare vergadering van 16 december 2014.

De voorzitter,

drs. J.F.N. Cornelisse

De griffier,

J. van den Bogaerde

Algemene toelichting

Rechten en plichten in de Participatiewet, de IOAW en de IOAZ

De gemeenteraad heeft ingevolge de Participatiewet, de Wet Inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW) en de Wet Inkomensvoorziening ouder en gedeeltelijk arbeidsongeschikte gewezen zelfstandigen (IOAZ) een verantwoordelijkheid met betrekking tot de invulling van de rechten en plichten van de uitkeringsgerechtigden. Mede gelet op de rechtszekerheid van een uitkeringsgerechtigde is de raad wettelijk verplicht nadere regels te stellen over de bevoegdheid tot het opleggen van een afstemming (het verlagen van de norm bij niet-nakoming plichten).

Gemeenten hebben daarmee de ruimte om een nadere afweging te maken welke gedragingen leiden tot welke mate van afstemming.

Uitzonderingen hierop vormen de in de Participatiewet bepaalde gedragingen, waarbij de gemeenten of alleen een beperkte vrijheid hebben in het bepalen van de duur van de afstemming (de geüniformeerde verplichtingen uit artikel 18, vierde lid van de Participatiewet) of gedragingen waar in zijn geheel geen discretionaire bevoegdheid mogelijk is (de taaleis uit artikel 18b van de Participatiewet). De onder laatstgenoemd artikel vallende gedraging komt dan ook niet verder voor in deze verordening.

Het overige is tot uiting gebracht in deze verordening, waarbij proportionaliteit voorop staat.

Rechten en plichten zijn twee kanten van één medaille. Artikel 18, eerste lid van de Participatiewet spreekt over het afstemmen van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. In deze bepaling wordt benadrukt dat het vaststellen van de hoogte van de uitkering en de daaraan verbonden verplichtingen voor belanghebbenden maatwerk is. Daarbij moet recht worden gedaan aan de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van uitkeringsgerechtigden.

Artikel 9a, twaalfde lid en artikel 18, tweede lid van de Participatiewet, artikel 20, tweede lid en artikel 38, twaalfde lid van de IOAW alsmede artikel 20, eerste lid en artikel 38, twaalfde lid van de IOAZ leggen een directe koppeling tussen de rechten en verplichtingen van uitkeringsgerechtigden: het recht op een uitkering of voorziening is altijd verbonden aan de plicht zich in te zetten om weer onafhankelijk te worden van de uitkering of voorziening. Dit betekent dat de vaststelling van de hoogte van de uitkering of voorziening niet alleen afhangt van de toepasselijke norm en de beschikbare middelen van de belanghebbende, maar ook van de mate waarin de verplichtingen worden nagekomen.

Afstemming uitkering of voorziening

Afstemming van de uitkering of voorziening vindt plaats indien belanghebbende zijn medewerkingsverplichting, zoals bepaald in artikel 9, artikel 9a, artikel 17, tweede tot en met vierde lid of voortvloeiende uit artikel 55 van de Participatiewet dan wel zoals bepaald in artikel 13, tweede lid, artikel 37 of artikel 38 van de IOAW/IOAZ niet, niet volledig of te laat nakomt.

Ook gedragingen voortvloeiend uit ongenoegzaam besef voor de verantwoordelijkheid van het bestaan leiden tot een afstemming van de norm bij een uitkering ingevolge de Participatiewet.

Afstemming van de norm vindt eveneens plaats als belanghebbende zich zeer ernstig misdraagt jegens het college of haar ambtenaren.

Alleen wanneer iedere vorm van verwijtbaarheid ontbreekt of als er sprake is van zeer dringende redenen, ziet het college van afstemming af.

Actualisatie Afstemmingsverordening

Per 1 januari 2015 treedt de Participatiewet in werking. Deze wet is de belangrijkste aanleiding om de Afstemmingsverordening WWB thans te herzien en te actualiseren naar een Afstemmingsverordening Participatiewet.

Voorts is ervoor gekozen om de Afstemmingsverordening voor de IOAW en de IOAZ hiervan onderdeel te laten zijn.

Voor laatstgenoemde voorzieningen heeft hierbij een actualisatie plaatsgevonden op grond van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving, welke per 1 januari 2013 in werking is getreden en heeft daarnaast aansluiting plaatsgevonden bij de uitgangspunten van de Participatiewet op het gebied van handhaving om te komen tot consistente en coherente lokale regelgeving.

Het Ministerie van SZW is de mening toegedaan dat er (nog) strenger gehandhaafd dient te worden door gemeenten. Strafverhoging en uitbreiding van sancties (afstemmingen) zijn daartoe middelen. In de Afstemmingsverordening is deze zienswijze verwerkt.

Het college deelt deze zienswijze van het Ministerie en acht het van groot belang dat collectieve voorzieningen alleen terecht komen bij die burgers die hieraan de meeste behoefte hebben. De belanghebbende dient er zelf alles aan te doen om zo spoedig mogelijk en zoveel mogelijk of helemaal weer in de eigen kosten van levensonderhoud te gaan voorzien. Het nakomen van aan de uitkering of voorziening verbonden verplichtingen is hiervoor van essentieel belang. En niet nakoming dient in dat geval van een passende afstemming te worden voorzien.

De afstemming wordt dan ook zwaarder en voor een langere periode naarmate de gedragingen ernstiger en meer van invloed is op het onnodig (lang) ontvangen van een uitkering of voorziening. Naast de nadelige financiële gevolgen voor de gemeente speelt daarbij een nog grotere rol dat het onnodig lang of teveel ontvangen van een uitkering of voorziening meer nadelige gevolgen voor de belanghebbende zelf oplevert. Hierbij valt te denken aan onder meer het nog groter worden van de afstand tot de arbeidsmarkt, het verder bemoeilijken van het traject naar sociale activering of het onnodig lang op het bestaansminimum verkeren waardoor de kans dat er schulden ontstaan groter wordt.

Verordeningsplicht inzake handhaving

Op grond van het bepaalde in artikel 8b van de Participatiewet en artikel 35, eerste lid onder c van de IOAW/IOAZ dient de gemeenteraad bij verordening en met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens die wet in ieder geval regels te stellen voor de bestrijding van misbruik van het ten onrechte ontvangen van een uitkering of voorziening alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Oftewel de plicht van de gemeenteraad om regelgeving op te stellen omtrent handhaving van de bepalingen in de wet. Hoofdstuk 6 voorziet hierin.

Verrekening bestuurlijke boete bij recidive

De Afstemmingsverordening heeft betrekking op schending van de meewerkingsplicht. De schending van de inlichtingenplicht leidt tot oplegging van een boete.

De Participatiewet verplicht de gemeenteraad in een verordening ook nadere regels op te stellen over de bevoegdheid de beslagvrije voet tijdelijk buiten werking te stellen bij verrekening van een recidiveboete. Gemeenten krijgen daarmee de ruimte een afweging te maken van situaties of omstandigheden waarin het buiten werking stellen van de beslagvrije voet niet proportioneel wordt geacht. Het is mogelijk deze regels onder te brengen in de afstemmingsverordening. De gemeenteraad heeft er echter voor gekozen deze regels niet in deze verordening op te nemen. De regels over de bevoegdheid de beslagvrije voet tijdelijk buiten werking te stellen bij verrekening van de recidiveboete zijn neergelegd in de Verordening Verrekening bestuurlijke boete bij recidive.

Onderstaand volgt de artikelsgewijze uitleg.

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Begripsomschrijvingen

Er is voor gekozen om begrippen die al zijn omschreven in de Participatiewet, IOAW, IOAZ, Awb of de Gemeentewet niet afzonderlijk te definiëren in deze verordening. Dit voorkomt dat in geval van wijziging van betreffende definities in de betreffende wetten ook de verordening moet worden gewijzigd.

In het tweede lid worden toch een aantal begrippen nader omschreven vanwege het gebruik van afkortingen of om helder te maken waar deze begrippen voor staan in deze verordening.

Artikel 2. Mate van verlaging

In de Afstemmingsverordening zijn voor verschillende gedragingen die niet-nakoming van een verplichting tot gevolg hebben, standaardafstemmingen vastgesteld in de vorm van een vaste percentuele verlaging van de norm.

In dit artikel is de hoofdregel neergelegd. Deze bepaling brengt met zich mee dat bij elke op te leggen afstemming moet worden nagaan of gelet op de individuele omstandigheden van de belanghebbende afwijking van de hoogte en de duur van de voorgeschreven standaard afstemming geboden is. Afwijking van de standaard mate van afstemming kan zowel een verzwaring als een matiging betekenen.

De ernst van de gedraging komt tot uitdrukking in het standaardpercentage waarmee de norm wordt verlaagd. Wat betreft de beoordeling van de mate van verwijtbaarheid wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 5.

Matiging van de verlaging wegens persoonlijke omstandigheden kan bijvoorbeeld in de volgende gevallen aan de orde zijn:

- bijzondere persoonlijke omstandigheden van de belanghebbende of diens gezin, zoals bijvoorbeeld hoge eigen bijdrage ziektekosten vanwege een chronische ziekte of hoge noodzakelijke uitgaven van bijzondere aard waarvoor geen financiële tegemoetkoming mogelijk is;
- sociale omstandigheden, waarbij de ten uitvoer legging van de afstemming onevenredig bezwarende gevolgen heeft of niet gewenste neveneffecten;
- bij een opeenstapeling van verlaging van de norm: de zwaarte van het geheel van verlagingen is niet evenredig aan de ernst van de gedraging en de mate van verwijtbaarheid.

Het hebben van schulden is echter geen reden om tot matiging over te gaan.

Artikel 3. Het besluit tot opleggen van een verlaging

Het afstemmen van een uitkering of voorziening op grond van de Participatiewet dan wel deze verordening vindt plaats door middel van een besluit. Tegen dit besluit staan de rechtsmiddelen uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb) open.

In dit artikel is aangegeven wat in het besluit in ieder geval moet worden vermeld. Deze eisen vloeien rechtstreeks voort uit de Awb en dan met name uit het vereiste om het besluit van een deugdelijke motivering is voorzien.

Artikel 4. Het horen van de belanghebbende

Op grond van afdeling 4.1.2. van de Awb is in een aantal gevallen het horen van de belanghebbende verplicht bij de voorbereiding van besluiten. In het eerste lid wordt het horen van de belanghebbende voordat de uitkering of de voorziening wordt afgestemd in beginsel voorgeschreven.

Het tweede lid bevat een tweetal uitzonderingen op deze hoor plicht.

Onder sub b wordt verstaan dat het college al beschikt over de zienswijze van belanghebbende en dat die nog betrekking heeft op dezelfde omstandigheden/situatie.

Artikel 5. Afzien van het verlagen van de norm

Het eerste lid onder a is overgenomen uit artikel 18, negende lid van de Participatiewet en artikel 20, derde lid van de IOAW/IOAZ. Aangenomen moet worden dat hiervan uitsluitend sprake is bij evidente afwezigheid van verwijtbaarheid (zie uitspraak Centrale Raad van Beroep (CRvB) 24-07-2001, nr. 99/1857 NABW, LJV AD4887). Het is aan het college te beoordelen of elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt aan het betreffende gedrag. Is vanwege de afwezigheid van elke vorm van verwijtbaarheid afgezien van het toepassen van een afstemming, dan is het niet mogelijk om bij toepassing van recidive deze gedraging mee te tellen.

Is overigens vanwege een afstemming op grond van artikel 18, eerste lid van de Participatiewet (de IOAW en IOAZ hebben geen gelijkkluidend artikel) van een verlaging van de norm afgezien dan is daarin geen reden gelegen om de betreffende gedraging buiten beschouwing te laten in geval van recidive.

Een andere reden om af te zien van het opleggen van een afstemming is dat de gedraging te lang geleden heeft plaatsgevonden. Omwille van de effectiviteit ("lik op stuk") is het nodig dat een verlaging spoedig nadat de gedraging heeft plaatsgehad, wordt opgelegd. Om deze reden regelt artikel 5, eerste lid onder b van deze verordening dat het college geen verlagingen oplegt voor gedragingen die inmiddels langer dan één jaar geleden hebben plaatsgevonden.

In het tweede lid is geregeld dat kan worden afzien van het opleggen van een afstemming als daarvoor dringende redenen aanwezig zijn. Onder dringende redenen moet worden verstaan de situatie dat het verlagen van de norm voor de belanghebbende of diens gezin onaanvaardbare consequenties zal hebben van niet-financiële aard. Uit het woord "dringend" blijkt dat er wel iets heel bijzonders en uitzonderlijks aan de hand moet zijn, wil een afwijking van het algemene principe gerechtvaardigd zijn. Wat dringende redenen zijn, is afhankelijk van de concrete, individuele situatie en kan dus niet op voorhand worden vastgelegd.

Artikel 6. Ingangsdatum en tijdvak van een verlaging

In het eerste lid is bepaald dat het opleggen van een afstemming plaatsvindt door middel van het verlagen van de norm in de eerstvolgende maand(en).

Dit houdt in dat een verlaging wordt opgelegd met ingang van de eerste dag van de kalendermaand, die volgt op de kalendermaand waarin het besluit bekend is gemaakt, voor zover er niet reeds een afstemming loopt of voor zover er geen sprake is van inkomsten uit andere bron boven de van toepassing zijnde norm in die maand. Voor de berekening van de hoogte van de verlaging moet worden uitgegaan van de voor die maand geldende norm.

In het tweede lid staat een uitzondering op voorgaand lid omschreven. Bij een nieuwe aanvraag kan de uitkering of voorziening worden verlaagd vanaf de datum van ingang van de uitkering of voorziening. De uitkering of voorziening hoeft dan niet te worden herzien.

In het derde lid is geregeld dat een verlaging niet los kan worden gezien van het recht op de uitkering of voorziening. Het opleggen van een afstemming is niet mogelijk als een belanghebbende geen recht op uitkering of voorziening (meer) heeft (CRvB 07-08-2012, nr. 10/3435 WWB, ECLI:NL:CRVB:2012:BX3978).

Als een verlaging niet of niet geheel ten uitvoer kan worden gelegd als gevolg van de beëindiging of intrekking van de uitkering of voorziening, is het ook mogelijk om de verlaging of dat deel van de verlaging dat nog niet is uitgevoerd, alsnog op te leggen als belanghebbende binnen 90 dagen na beëindiging van de uitkering of voorziening opnieuw een uitkering of voorziening op grond van die wet toegekend krijgt.

Een dergelijke maatregel kan vanwege de samenhang met het recht op de uitkering of de voorziening niet bij voorbaat worden opgelegd. Het college moet bij het opnieuw toekennen van het recht op de uitkering of voorziening beoordelen in hoeverre er nog aanleiding bestaat om een verlaging toe te passen.

Pas dan is sprake van een afstemmingsbesluit en staat de mogelijkheid van bezwaar tegen de maatregel open (CRvB 08-09-2009, nrs. 07/6337 WWB e.a., ECLI:NL:CRVB:2009:BJ7732 en CRvB 07-12-2010, nr. 09/1094 WWB, ECLI:NL:CRVB:2010:BO6721).

Artikel 7. Berekeningsgrondslag

In dit artikel is het uitgangspunt vastgelegd dat een verlaging wordt berekend over de norm, waarbij de begripsbepaling zoals omschreven in artikel 1, tweede lid onder d wordt gehanteerd.

De afstemming kan dus ook worden toegepast op de bijzondere bijstand indien aan een belanghebbende bijzondere bijstand wordt verleend met toepassing van artikel 12 en artikel 13, derde lid van de Participatiewet.

Hoofdstuk 2. Niet nakomen van de niet geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

De regering is van mening dat het niet nakomen van een aantal specifieke (arbeids-) verplichtingen, alle voortvloeiend uit de algemene verplichtingen van de artikelen 9, 17, 41 en 55 van de Participatiewet van dien aard zijn dat daar direct krachtdadig en uniform optreden vanuit het college wenselijk is. Hier past naar de mening van de regering geen discretionaire bevoegdheid. Bij wet is bepaald dat het college, ingeval er sprake is van een in de Participatiewet benoemde gedraging, de norm dient te worden verlaagd.

Dit staat geregeld in het vierde lid van het nieuwe artikel 18 van de Participatiewet. In alle gevallen gaat het om in de visie van de regering zeer ernstige schending van de aan het recht op bijstand verbonden verplichtingen.

Deze verplichtingen zijn daarom geharmoniseerd oftewel landelijk is de afstemmingsverplichting en de hoogte van de afstemming gelijk. (Zie ook hoofdstuk 3 van deze verordening.)

Ook is de (hoogte en de duur van de) afstemming ingeval van recidive bij wet bepaald.

De gedragingen in voornoemd wetsartikel zijn niet limitatief opgesomd. Net als onder de Wet werk en bijstand blijft daarmee de bevoegdheid bestaan om nog andere gedragingen te benoemen en deze dan op te nemen in de verordening. De gemeente heeft hierin weliswaar een discretionaire bevoegdheid, maar is ook gehouden de wettelijke verplichting tot aanscherping van het handhaving- en sanctiebeleid na te komen.

In dit hoofdstuk zijn dan ook, in aanvulling op de wet, overige gedragingen met betrekking tot niet-nakoming van verplichtingen in relatie tot de arbeidsinschakeling weergegeven net als bij de verordening onder de Wet werk en bijstand.

Om onderscheid te maken tussen de in de verordening benoemde gedragingen en de gedragingen uit artikel 18, vierde lid van de Participatiewet (zijnde de zogeheten "geüniformeerde verplichtingen"), worden de in de verordening benoemde gedragingen de gedragingen genoemd als gevolg van "niet nakomen van de niet geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling". De IOAW en IOAZ kennen geen geüniformeerde verplichtingen.

Artikel 8. Gedragingen Participatiewet

De verwijtbare gedragingen in dit artikel omvatten het niet, niet tijdig alsmede het onvoldoende nakomen van diverse niet-geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling. Artikel 18, tweede lid, van de Wet werk en bijstand zoals dat luidde vóór 1 januari 2015 bepaalt dat het college moest afstemmen als een belanghebbende de verplichtingen "niet of onvoldoende nakomt". Met het huidige artikel 18, tweede lid, van de Participatiewet wordt dit gewijzigd in "het niet nakomen van de verplichtingen". Het woord "onvoldoende" is weggevallen.

Gemeend wordt dat de wetgever hiermee echter geen inhoudelijke wijziging heeft beoogd en dat dit moet worden gelezen als het niet, niet tijdig of onvoldoende nakomen van verplichtingen. Om onduidelijkheid hierover te voorkomen is daarom in artikel 8 neergelegd dat sprake is van een verwijtbare gedraging bij het niet, niet tijdig of onvoldoende nakomen van deze verplichtingen. Om deze reden is het derde lid onderdeel b, c en d van dit artikel opgenomen, omdat in artikel 18, vierde lid, onderdeel h van de Participatiewet alleen staat dat de afstemming plaatsvindt ingeval men niet meewerkt, de werkzaamheden niet verricht of niet gebruik maakt van. De situatie doet zich ook voor dat men niet tijdig of onvoldoende meewerkt, gebruik maakt van etc. Deze gedragingen doen eveneens afbreuk aan de opgelegde verplichtingen. Naar de geest van de wet, zoals hiervoor gesteld, is een afstemming dan ook aan de orde. Echter qua ernst is deze gedraging van een lagere rangorde en zijn deze gedragingen dan ook onder de derde categorie geschaard.

De artikelen 8 en 10 van de verordening moeten in onderlinge samenhang worden gelezen. De verwijtbare gedragingen die zijn genoemd in artikel 8 zijn ondergebracht in vier categorieën. Aan die categorieën wordt in artikel 10 een gewicht toegekend in de vorm van een verlagingpercentage. De categorieën zijn gerangschikt naar toenemende zwaarte.

Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging meer concrete gevolgen heeft voor het niet verkrijgen of behouden van betaalde arbeid. De rangschikking van de gedragingen onder de verschillende categorieën in dit artikel zijn getoetst aan proportionaliteit en coherentie met het bepaalde in artikel 18 van de Participatiewet.

Er is geen sprake van een verwijtbare gedraging zoals bedoeld in artikel 8 van de verordening als de gedraging voortvloeit uit een gedraging zoals bedoeld in artikel 18, vierde lid van de Participatiewet.

NB

De plicht tot medewerking aan arbeidsinschakeling geldt vanaf datum melding (zie artikel 9, eerste lid, van de Participatiewet).

Specifiek voor personen jonger dan 27 jaar geldt dat zij worden beoordeeld op hun inspanningen in de eerste vier weken na de melding (artikel 43, vierde en vijfde lid, van de Participatiewet). Is geen enkele inspanning verricht, dan bestaat op grond van artikel 13, tweede lid, onderdeel d, van de Participatiewet geen recht op bijstand. Zijn er wel inspanningen verricht, maar naar het oordeel van het college onvoldoende, dan verlaagt het college de uitkering.

Artikel 9. Gedragingen IOAW en IOAZ

De artikelen 9 en 10 van de verordening moeten in onderlinge samenhang worden gelezen. In artikel 9 worden schendingen van verplichtingen die voortvloeien uit de IOAW en IOAZ geformuleerd. De verwijtbare gedragingen, die zijn genoemd in artikel 9, zijn ondergebracht in categorieën.

Aan die categorieën wordt in artikel 10 een gewicht toegekend in de vorm van een verlagingspercentage. De categorieën zijn gerangschikt naar toenemende zwaarte. Een gedraging wordt ernstiger geacht naarmate de gedraging meer concrete gevolgen heeft voor het niet aanvaarden, verkrijgen of behouden van betaalde arbeid.

De rangschikking van de gedragingen in het onderhavige artikel is geharmoniseerd aan de rangschikking van de gedragingen uit voorgaand artikel alsmede het bepaalde in artikel 18, vierde lid van de Participatiewet met als oogmerk het voeren van een consistent en coherent (handhavings-)beleid.

Artikel 10. Hoogte en duur van een verlaging

In dit artikel wordt gewicht aan de categorie, waaronder de gedraging valt, toegekend in de vorm van een verlagingspercentage alsmede de duur van de afstemming. Dit artikel heeft betrekking op de gedragingen zoals benoemd in de artikelen 8 en 9 van deze verordening.

De hoogte van de percentages en de duur van de afstemming bij de verschillende categorieën gedragingen in dit artikel zijn getoetst aan proportionaliteit en coherentie met het bepaalde in artikel 18 van de Participatiewet.

Hoofdstuk 3. Niet nakomen van de geüniformeerde verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling

Artikel 11. Duur van een verlaging

Artikel 18 van de Participatiewet is dwingendrechtelijk bepaald. De enige uitzondering hierop is het bepalen van de duur van de afstemming. Deze discretionaire bevoegdheid is echter wel beperkt, want er is een verordeningsplicht met betrekking tot het vastleggen van de duur van de afstemming en de duur dient te vallen binnen de bandbreedte zoals bepaald in artikel 18, vijfde en zesde lid van de Participatiewet.

Bij het bepalen van de duur van de verlaging is in dit artikel de ernst van de gedraging leidend. Voor mindere ernstige schendingen van de verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling (schending van de in artikel 18, vierde lid, onderdeel b, f en g, van de Participatiewet genoemde verplichtingen) bedraagt de duur één maand.

Voor de ernstige schendingen van de verplichtingen met betrekking tot de arbeidsinschakeling (schending van de in artikel 18, vierde lid, onderdeel a, c, d, e en h, van de Participatiewet) bedraagt de duur twee maanden.

De in het eerste lid van dit artikel bepaalde duur van de afstemming is proportioneel aan de duur van de afstemming bij recidive, zoals bepaald in het tweede en derde lid van dit artikel. De bandbreedte en de maximale duur van de afstemming zoals bepaald in de Participatiewet, zijn hierin tot uiting gebracht.

Daarbij is meegewogen dat de ernst van de gedraging ook gerelateerd is aan het feit of het een eerste constatering betreft of dat er sprake is van recidive.

Hoofdstuk 4. Overige gedragingen die leiden tot een verlaging

Artikel 12. Tekortschietend besef van verantwoordelijkheid

Dit artikel heeft alleen betrekking op de Participatiewet, want de IOAW en de IOAZ kennen deze wettelijke grondslag niet.

Aan de Participatiewet ligt het beginsel ten grondslag dat een ieder in eerste instantie in zijn eigen bestaan(skosten) dient te voorzien. Pas wanneer dat niet mogelijk is, kan men een beroep doen op een uitkering. Hoofregel is dus dat iedereen alles zal moeten doen en nalaten om een beroep op een uitkering te voorkomen.

Leidt een gedraging ertoe dat belanghebbende eerder, langer of voor een hoger bedrag is aangewezen op een uitkering, dan is veelal sprake van een tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.

Voorbeelden van dergelijke gedragingen zijn (als die er toe leiden dat belanghebbende eerder, langer of voor een hoger bedrag is aangewezen op bijstand):

- het te snel interen van vermogen;
- het door eigen schuld te laat aanvragen van een voorliggende voorziening.

In het tweede lid zijn de gedragingen, waarbij sprake is van tekortschietend besef voor de verantwoordelijkheid van het bestaan, welke leiden tot een afstemming, benoemd. Tevens is in dit artikel per gedraging het verlagingpercentage en de duur van de afstemming benoemd.

In het derde en vierde lid is geregeld wanneer er onder welke omstandigheden sprake is van recidive en welke verlaging er dan wordt opgelegd.

Artikel 13. Zeer ernstige misdragingen

Onder de term 'zeer ernstige misdraging' dient in elk geval te worden verstaan: elke vorm van ongewenst en agressief fysiek contact met een persoon of het ondernemen van pogingen daartoe. Hieronder valt bijvoorbeeld schoppen, slaan of het (dreigen met) gooien van voorwerpen naar een persoon. Ook het toebrengen van schade aan een gebouw of inventarisonderdeel, evenals het ondernemen van pogingen daartoe in enige vorm wordt als zeer ernstige misdraging gezien. Handelingen die door hun grote en mogelijk blijvende impact op de desbetreffende persoon of personen grote invloed hebben zoals het opzetten van gerichte lastercampagnes, seksuele intimidatie, het tonen van steek en/of vuurwapens evenals (pogingen tot) opsluiting in een ruimte zijn eveneens als zeer ernstige misdraging te beschouwen (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, blz. 24). Ook verbaal geweld valt onder de noemer 'zeer ernstige misdraging' (Centrale Raad van Beroep (CRvB) 19-08-2008, nrs. 07/2416 WWB e.a., ECLI:NL:CRVB:2008:BE8919).

Het gaat dus om alle vormen van zeer ernstige misdragingen tegenover de met de uitvoering van de Participatiewet belaste personen en instanties (college, SVB en re-integratiebedrijven) tijdens het verrichten van hun werkzaamheden (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, blz. 55). Met de zinsnede 'tijdens het verrichten van de werkzaamheden' wordt aangegeven dat de misdraging dient plaats te vinden in het kader van de uitvoering van de Participatiewet. Dat is anders als betrokkenen elkaar buiten werktijd tegen komen: dan is alleen het strafrecht van toepassing (Kamerstukken II 2013/14, 33 801, nr. 3, blz. 25-26).

Met ingang van 1 januari 2015 is de verplichting om zich te onthouden van zeer ernstige misdragingen een zelfstandige verplichting die is opgenomen in artikel 9, zesde lid, van de Participatiewet en artikel 37, eerste lid onderdeel g van de IOAW/IOAZ. Deze verplichting staat dus op zichzelf. Vóór 1 januari 2015 was dit een onzelfstandige verplichting. Om een belanghebbende te sanctioneren wegens zeer ernstige misdragingen, moest toen sprake zijn van een samenhang tussen de zeer ernstige misdragingen met het niet nakomen van een of meer verplichtingen die voortvloeien uit de toenmalige WWB, IOAW of IOAZ (CRvB 06-07-2010, nr. 08/2025 WWB, ECLI:NL:CRVB:2010:BN0660). Deze samenhang is in de Participatiewet losgelaten en voor de IOAW/IOAZ is dit aangepast in de Nota van Wijziging, Verzamelwet SZW 2015.

Algemeen

Bij het verlagen van de norm in de situatie dat een belanghebbende zich ernstig heeft misdragen, zal gekeken moeten worden naar de ernst van de gedraging, de mate van verwijtbaarheid en de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Wat betreft het vaststellen van de ernst van de gedraging, kunnen de volgende vormen van agressief gedrag in een oplopende reeks (steeds ernstiger) worden onderscheiden:

- a. verbaal geweld (schelden);
- b. discriminatie;
- c. intimidatie (uitoefenen van psychische druk);
- d. zaakgericht fysiek geweld (vernielingen);
- e. mensgericht fysiek geweld;
- f. combinatie van deze agressievormen.

In lid 1 en lid 2 van dit artikel wordt onderscheid gemaakt tussen de ernst van de gedraging; hetgeen leidt tot differentiatie in de hoogte van de afstemming. Daarbij is rekening gehouden met het psychische of fysieke effect dat het gedrag zal hebben op leden van het college of ambtenaren.

Gedragingen uit de categorieën a en b kunnen leiden tot het verlagen van de norm met 50% gedurende één maand. Met een verlaging van 100% gedurende één maand in verband met gedragingen uit de categorieën c, d, e of f wordt de ernst en het effect van die gedraging tot uiting gebracht.

Dit komt ook tot uitdrukking in het geval er sprake is van recidive (lid 3 en lid 4).

Voor het bepalen van de verwijtbaarheid van de gedraging zal ook gekeken moeten worden naar de omstandigheden waaronder de gedraging heeft plaatsgehad. In dit verband is het relevant een onderscheid te maken tussen instrumenteel geweld en frustratiegeweld. Van instrumenteel geweld is sprake als iemand het toepassen van geweld bewust gebruikt om een bepaald doel te bereiken (bijvoorbeeld het verkrijgen van een uitkering).

Agressie, ontstaat door onmacht, ontevredenheid, onduidelijkheid en dergelijke, kan worden aangeduid met frustratieagressie. Het zal duidelijk zijn dat de mate van verwijtbaarheid bij instrumenteel geweld in beginsel groter is dan bij frustratiegeweld.

Artikel 14. Niet nakomen van overige verplichtingen

Dit artikel heeft alleen betrekking op de Participatiewet, want de IOAW en de IOAZ kennen deze grondslag niet.

De Participatiewet geeft het college de bevoegdheid om personen verplichtingen op te leggen die volledig individueel bepaald zijn. Artikel 55 van de Participatiewet biedt daartoe de mogelijkheid en beperkt deze tot een viertal categorieën, te weten:

1. verplichtingen die strekken tot arbeidsinschakeling;
2. verplichtingen die verband houden met de aard en het doel van een bepaalde vorm van uitkering (bijv. bijzondere bijstand);
3. verplichtingen die strekken tot vermindering van de uitkering;
4. verplichtingen die strekken tot beëindiging van de uitkering.

De hoogte van de verlaging is in deze verordening per categorie verschillend vastgesteld. Omdat de verplichtingen die het college op grond van artikel 55 van de Participatiewet kan opleggen een zeer individueel karakter hebben, kan het voorkomen dat de in de verordening vastgestelde verlaging niet is afgestemd op de individuele omstandigheden van een belanghebbende. Het college zal daarom altijd rekening moeten houden met de individualiseringsbepaling van artikel 18, eerste lid, van de Participatiewet. Deze bepaling verplicht het college de bijstand af te stemmen op de omstandigheden, mogelijkheden en middelen van een belanghebbende. In individuele gevallen kan dus worden afgeweken van de in dit artikel vastgestelde verlaging.

In het derde lid is geregeld wanneer er sprake is van recidive en wat daarvan de gevolgen zijn voor belanghebbende.

Hoofdstuk 5. Samenloop

Artikel 15. Samenloop van gedragingen

De regeling voor de samenloop van gedragingen heeft betrekking op verschillende gedragingen van een belanghebbende die (min of meer) gelijktijdig plaatsvinden. De regeling geldt dus niet voor een bepaalde gedraging die verschillende schendingen van verplichtingen met zich meebrengt.

Bij een cumulatie van verschillende gedragingen, of een herhaling daarvan, kan het college met inachtneming van artikel 2 van deze verordening de uitkering of voorziening op een andere, passende wijze afstemmen. Het college heeft in deze situaties de mogelijkheid de uitkering of voorziening in zwaardere mate af te stemmen.

Artikel 16. Samenloop bij weigeren uitkering IOAW/IOAZ

Het college is op grond van artikel 20, eerste lid van de IOAW en artikel 20, tweede lid van de IOAZ bevoegd de voorziening blijvend of tijdelijk te weigeren als een belanghebbende, kort gezegd, inkomen uit arbeid had kunnen verwerven, maar dit nalaat. Dit is een discretionaire bevoegdheid van het college. De vraag of een verlaging van artikel 20, tweede lid van de IOAW of artikel 20, eerste lid van de IOAZ moet worden toegepast, zal pas aan de orde komen als het college zich een oordeel heeft gevormd over de eventuele weigering van de uitkering. Deze beoordeling gaat in beginsel voor. Pas als het college concludeert dat van een weigering geen sprake is, is een verlaging van de norm aan de orde. Dit artikel is dan ook bedoeld om samenloop te voorkomen. Indien sprake is van een situatie overeenkomstig het gestelde in artikel 20, tweede lid van de IOAW of artikel 20, eerste lid van de IOAZ of artikel 38, twaalfde lid van de IOAW/IOAZ dan dient het college deze verlaging toe te passen. Het college heeft slechts een discretionaire bevoegdheid met betrekking tot de verlaging van de norm ten aanzien van in de verordening benoemde gedragingen niet zijnde de in deze artikelen van de wet benoemde situaties.

Hoofdstuk 6. Handhaving

Artikel 17. Bestrijding oneigenlijk gebruik en misbruik van de uitkering of voorziening

Op grond van het bepaalde in artikel 8b van de Participatiewet en artikel 35, eerste lid onder c van de IOAW/IOAZ dient de gemeenteraad bij verordening en met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens die wet in ieder geval regels te stellen voor de bestrijding van misbruik van het ten onrechte ontvangen van een uitkering of voorziening alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Oftewel de plicht van de gemeenteraad om regelgeving op te stellen omtrent handhaving van de bepalingen in de wet.

Handhaving is enerzijds gericht op bestrijding van oneigenlijk gebruik en misbruik van uitkeringen en voorzieningen. Oneigenlijk gebruik en misbruik ondermijnen het sociale draagvlak voor die collectieve voorzieningen en werken kostenverhogend (hogere uitgaven voorziening en hogere uitgaven uitvoering). Preventie staat dan ook voorop. Een goede op de situatie toegesneden voorlichting en informatieverstrekking zijn daartoe de belangrijkste instrumenten. Indien onverhoopt toch blijkt dat de verstrekking van de voorziening niet terecht heeft plaatsgevonden dan dient deze situatie te worden rechtgezet (repressie). Bestrijding betreft dus zowel preventie als repressie, waarbij preventie prevaleert.

Handhaving is echter anderzijds ook gericht op het bestrijden van niet-gebruik van uitkeringen of voorzieningen (positieve handhaving).

Het ervan bewust zijn dat door onbekendheid met regelgeving dan wel door vermijdingsgedrag onvoldoende of geen gebruik gemaakt wordt van uitkeringen of voorzieningen, waar in de betreffende situatie wel recht op bestaat. Handhaving is bij het bestrijden van niet-gebruik gericht op het ontwikkelen van instrumenten die de bekendheid met de regelgeving vergroten en de aanvraag laagdrempelig maken. Daarbij zijn de integrale aanpak en het in kaart brengen van motieven tot niet-gebruik en het daarop inspelen, middelen om het patroon waar deze motieven of dit gedrag een uitvloeisel van zijn, ten positieve te veranderen. Doel van deze vorm van handhaving is het voorkomen dat men door onwetendheid of vermijdingsgedrag onder het bestaansminimum geraakt waardoor ongewenste, kostenverhogende neveneffecten ontstaan.

De uitgangspunten voor deze vormen van handhaving staan verwoord in het Beleidskader Handhaving Sociaal Domein 2014-2018 van de gemeente Alkmaar. Invulling van de handhavinginstrumenten met betrekking tot de wet zal geschieden in een Handhavings-uitvoeringsplan. Zowel het algemene kader als het uitvoeringsplan worden periodiek geactualiseerd op grond van nieuwe wet- en regelgeving, jurisprudentie, voortschrijdend inzicht (o.a. op basis van evaluatie) en maatschappelijke bewegingen.

Artikel 18. Aangifte Openbaar Ministerie

De hoogte van de aangiftegrens bij misbruik van sociale zekerheidswetten is vastgesteld door de Ministeries van Veiligheid en Justitie en van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. De aangiftegrens is de grens waarboven strafrechtelijk onderzoek dient te volgen. De Aanwijzing sociale zekerheidsfraude, vastgesteld door het College van Procureurs-Generaal, voorziet er voorts in dat ook in bijzondere gevallen waarbij het benadelingsbedrag onder de aangiftegrens ligt toch aangifte kan worden gedaan. Bij aangifte wordt de zaak ter verdere afhandeling overgedragen aan het Openbaar Ministerie.

Hoofdstuk 7. Slotbepalingen

Artikel 19. Beslissing van het college in gevallen waarin de verordening niet voorziet

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 20. Hardheidsclausule

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 21. Inwerkingtreding

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 22. Citeertitel

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Gemeente Langedijk

De raad van de gemeente Langedijk;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 november 2014, nummer 81;

gelet op artikel 8, eerste lid, onderdeel c, en derde lid van de Participatiewet;

b e s l u i t :

vast te stellen de hierna volgende Verordening individuele studietoelage gemeente Langedijk 2015

Artikel 1. Begripsomschrijving

Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Participatiewet, de Algemene wet bestuursrecht en de Gemeentewet.

Artikel 2. Indienen verzoek

Een verzoek als bedoeld in artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet, wordt ingediend middels een door het college vastgesteld formulier.

Artikel 3. Advies over oordeel verdienen wettelijk minimumloon

1. Het college wint advies in bij het Uitvoeringsinstituut Werknemers Verzekeringen met betrekking tot het oordeel of een persoon niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, maar wel mogelijkheden heeft tot arbeidsparticipatie.
2. Indien in de voorafgaande 12 maanden reeds is geadviseerd over de mogelijkheden van arbeidsparticipatie van een persoon en op basis hiervan het college voldoende zicht heeft op deze mogelijkheden is het inwinnen van een advies als bedoeld in het eerste lid niet noodzakelijk.

Artikel 4. Eenmaal per 6 maanden

1. Een persoon kan slechts eenmaal binnen een periode van 6 maanden in aanmerking komen voor een individuele studietoelage.
2. Een individuele studietoelage wordt eenmaal per 6 maanden uitbetaald.

Artikel 5. Hoogte individuele studietoelage

1. De hoogte van de individuele studietoelage bedraagt 25 % van de bijstandsnorm voor een alleenstaande van 21 jaar en ouder.
2. De bedragen worden naar boven afgerond op hele euro's.

Artikel 6. Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van de achtste dag na bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2015.

Artikel 7. Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening individuele studietoelage gemeente Langedijk 2015.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Langedijk in zijn openbare vergadering van 16 december 2014.

De voorzitter,

drs. J.F.N. Cornelisse

De griffier,

J. van den Bogaerde

Algemene toelichting Verordening individuele studietoelage

De Invoeringswet Participatiewet introduceert een studieregeling in de Participatiewet: de individuele studietoelage. Hiermee krijgt het college de mogelijkheid mensen, van wie is vastgesteld dat ze niet in staat zijn het wettelijk minimumloon te verdienen, een individuele studietoelage te verstrekken als ze studeren. Het afronden van een studie versterkt de positie op de arbeidsmarkt. Een diploma is een bewijs tegenover werkgevers dat iemand gemotiveerd is en capaciteiten heeft.

Mensen met een arbeidshandicap hebben volgens de regering een extra steuntje in de rug nodig als het gaat om studeren. Voor hen is de drempel om te lenen een stuk hoger, omdat de kans op een baan later lager is. Een studieregeling stimuleert mensen om toch de stap te zetten om naar school te gaan of een studie te gaan volgen. Ook biedt het een financiële compensatie voor het feit dat het voor deze groep vaak moeilijk is om de studie te combineren met een bijbaan (TK 2013-2014, 33 161, nr. 125, p. 2).

De individuele studietoelage moet worden aangemerkt als een vorm van bijzondere bijstand (artikel 5, onderdeel d, van de Participatiewet). De individuele studietoelage is niet gerelateerd aan bepaalde kosten. Het is een inkomensondersteunende maatregel voor mensen van wie is vastgesteld dat ze niet in staat zijn het wettelijk minimumloon te verdienen.

Verordeningsplicht

De Invoeringswet Participatiewet legt de gemeenteraad de verplichting op in een verordening regels vast te stellen over het verlenen van een individuele studietoelage. Deze verordeningsopdracht is neergelegd in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de Participatiewet. De regels moeten in ieder geval betrekking hebben op de hoogte en de frequentie van de betaling van de individuele studietoelage (artikel 8, derde lid, van de Participatiewet).

Voorwaarden individuele studietoelage

Een persoon die behoort tot de doelgroep voor ondersteuning bij de arbeidsinschakeling als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de Participatiewet kan een aanvraag indienen voor een individuele studietoelage. Artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet spreekt overigens zowel over verzoek als aanvraag. Het college kan op een dergelijk verzoek – gelet op de individuele omstandigheden van een persoon - een individuele studietoelage verlenen. Hiervoor is vereist dat deze persoon op de datum van de aanvraag:

- 18 jaar of ouder is;
- recht heeft op studiefinanciering op grond van de Wet studiefinanciering 2000 of recht heeft op een tegemoetkoming op grond van hoofdstuk 4 van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten;
- geen in aanmerking te nemen vermogen als bedoeld in artikel 34 van de Participatiewet heeft;
- een persoon is van wie is vastgesteld dat hij niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, doch wel mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft.

Dat een persoon recht moet hebben op studiefinanciering of een WTOS-tegemoetkoming, betekent niet dat deze persoon ook daadwerkelijk studiefinanciering of een tegemoetkoming moet ontvangen. Het recht op studiefinanciering bestaat, afhankelijk van iemands gekozen opleiding, leeftijd en inkomen. Of van dit recht gebruik gemaakt wordt is niet in de Participatiewet geregeld en is geen vereiste voor het ontvangen van een individuele studietoelage op grond van de Participatiewet. Voor het recht op een individuele studietoelage is het dan ook voldoende dat een persoon recht heeft op studiefinanciering of een tegemoetkoming. De persoon zal - als aanvrager van de toelage - aannemelijk moeten maken dat hij recht op studiefinanciering of een tegemoetkoming heeft, bijvoorbeeld door een beschikking van DUO of door een bewijs van inschrijving bij een bepaalde opleiding te overleggen.

De artikelen 12, 43, 49 en 52 van de Participatiewet zijn niet van toepassing bij verlening van de individuele studietoelage (artikel 36b, tweede lid, van de Participatiewet). De aanvraag moet worden ingediend bij het college. Een individuele studietoelage kan niet als lening worden verstrekt als een persoon met de studietoelage schulden wil aflossen. Artikel 49 van de Participatiewet is namelijk niet van toepassing op de individuele studietoelage (artikel 36b, tweede lid, van de Participatiewet). Ook artikel 52 van de Participatiewet is niet van toepassing op de individuele studietoelage (artikel 36b, tweede lid, van de Participatiewet). Dit maakt dat de individuele studietoelage niet kan worden verstrekt in de vorm van een voorschot.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1. Begrippen

Begrippen die al zijn omschreven in de Participatiewet, Algemene wet bestuursrecht of de Gemeentewet worden niet afzonderlijk gedefinieerd in deze verordening. Deze zijn vanzelfsprekend van toepassing op deze verordening.

Artikel 2. Indienen verzoek

Een verzoek om een individuele studietoelage kan worden ingediend door personen als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onderdeel a, van de Participatiewet.

Het college kan aan deze personen, op een daartoe strekkend verzoek, een individuele studietoelage verlenen (artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet). Een persoon dient op datum van de aanvraag aan de voorwaarden te voldoen zoals genoemd in artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet. Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een persoon, een besluit te nemen (artikel 1:3, derde lid, van de Awb). Een aanvraag dient in beginsel schriftelijk te worden ingediend (artikel 4:1 van de Awb).

Om onduidelijkheid te voorkomen omtrent de wijze waarop het verzoek als bedoeld in artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet moet worden ingediend, bepaalt artikel 1 van deze verordening dat het verzoek moet worden gedaan middels een door het college vastgesteld formulier. Een verzoek wordt dan gezien als een aanvraag zoals bedoeld in afdeling 4.1.1 van de Awb. Het gaat dan om een schriftelijke aanvraag (artikel 4:1 van de Awb) die wordt ondertekend door de aanvrager en ten minste de naam en het adres van de aanvrager bevat, de dagtekening en een aanduiding van de beschikking die wordt gevraagd (artikel 4:2, eerste lid, van de Awb). De aanvrager verschaft ook de gegevens en bescheiden die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen (artikel 4:2, tweede lid, van de Awb). Een mondeling verzoek kan hiermee dus niet worden aangemerkt als een verzoek om individuele studietoelage zoals bedoeld in artikel 36b van de Participatiewet.

Artikel 3. Advies over oordeel verdienen wettelijk minimumloon

Artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet regelt in welke gevallen het college op verzoek van een persoon, gelet op diens individuele omstandigheden, een individuele studietoelage kan verlenen. Dit is het geval indien een persoon op de datum van de aanvraag:

- 18 jaar of ouder is;
- recht heeft op studiefinanciering op grond van de Wet studiefinanciering 2000 of recht heeft op een tegemoetkoming op grond van hoofdstuk 4 van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten;
- geen in aanmerking te nemen vermogen als bedoeld in artikel 34 van de Participatiewet heeft;
- een persoon is van wie is vastgesteld dat hij niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, maar wel mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft.

Met betrekking tot het laatst genoemde criterium wint het college advies in bij het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen. Het gaat om advies met betrekking tot het oordeel of een persoon niet in staat is tot het verdienen van het wettelijk minimumloon, doch wel mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft.

Bij de eerste adviesaanvraag wordt aan het UWV verzocht een prognose voor de toekomst te geven. Indien voor 100% vaststaat dat de situatie van de aanvrager niet zal verbeteren is verder onderzoek in de toekomst niet noodzakelijk.

Artikel 4. Eenmaal per 6 maanden

Een persoon kan slechts eenmaal binnen een periode van zes maanden in aanmerking komen voor een individuele studietoelage. Doorgaans kan een persoon halfjaarlijks starten met een opleiding. Voor de beoordeling of een belanghebbende in aanmerking komt voor een individuele studietoelage wordt de situatie op de datum van de aanvraag beoordeeld (artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet). Om deze reden is geregeld dat een persoon slechts eenmaal binnen een periode van zes maanden in aanmerking kan komen voor een individuele studietoelage. Studeert een persoon na die zes maanden nog steeds en voldoet hij aan de voorwaarden van artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet, dan kan hij opnieuw in aanmerking komen voor een individuele studietoelage.

Met de periode van 6 maanden wordt aangesloten bij de halfjaarlijkse inschrijf- en startmomenten die doorgaans gelden voor opleidingen.

Dit kan bijvoorbeeld doeltreffend zijn omdat een persoon enkel op het moment van aanvraag moet voldoen aan de uit artikel 36b van de Participatiewet voortvloeiende voorwaarden voor aanspraak te maken op een individuele studietoeslag. Stel dat een persoon slechts eenmaal per twaalf maanden in aanmerking kan komen voor een individuele studietoeslag, dan wordt deze toeslag toegekend voor een periode van twaalf maanden waarbinnen de mogelijkheid bestaat dat deze persoon al lang geen studie meer volgt. Immers, alleen op moment van aanvraag moet een persoon voldoen aan de voorwaarden van artikel 36b van de Participatiewet. Als hij op enig moment na de aanvraag hier niet meer aan voldoet, heeft dat geen gevolgen voor het recht op een individuele studietoeslag.

Na afloop van de periode van 6 maanden dient de studietoeslag opnieuw te worden aangevraagd. Een persoon dient zelf het initiatief hiertoe te nemen.

Een advies aanvraag bij het UWV is niet noodzakelijk indien bij een eerder advies reeds voor 100% vast is komen te staan dat de situatie niet zal verbeteren.

Betaling

Een individuele studietoeslag wordt eenmaal per 6 maanden uitbetaald. Een persoon moet op de datum van de aanvraag voldoen aan de in artikel 36b, eerste lid, van de Participatiewet. Als een persoon op enig moment na de aanvraag hier niet meer aan voldoet heeft dat hoe dan ook geen gevolgen voor het recht op een individuele studietoeslag. Bepaald is namelijk dat uitsluitend de situatie op de datum van de aanvraag bepalend is.

Na 6 maanden kan een persoon opnieuw in aanmerking komen voor een individuele studietoeslag.

Artikel 5. Hoogte individuele studietoeslag

In artikel 5 van deze verordening is de hoogte van de individuele studietoeslag geregeld. Hierbij wordt de studietoeslag per persoon die voldoet aan de voorwaarden toegekend.

Bij de bepaling van de hoogte is aansluiting gezocht bij de vergoeding die het UWV thans uitkeert aan Wajongers. Dit is 25% van het wettelijk minimumloon. Omdat dit een bruto bedrag is en de bijstand netto bedragen zijn, is uitgegaan van de bijstandsnorm per maand voor een alleenstaande. Het betreft de bijstandsnorm inclusief vakantie toeslag. Dit bedrag wordt dan eenmaal toegekend voor een periode van een halfjaar (zie ook artikel 4 van deze verordening).

Is sprake van gehuwden die allebei afzonderlijk voldoen aan de voorwaarden voor een individuele studietoeslag, dan komen zij beiden afzonderlijk in aanmerking voor een individuele studietoeslag van 25% van de bijstandsnorm voor een alleenstaande.

Artikel 6. Inwerkingtreding

Deze verordening treedt in werking met ingang van 1 januari 2015. Vanaf die datum is in artikel 8, eerste lid, onderdeel c, van de Participatiewet de verordeningsopdracht voor de gemeenteraad neergelegd om regels in de verordening vast te stellen over het verlenen van een individuele studietoeslag.

Artikel 7. Citeertitel

In dit artikel is de citeertitel van deze verordening neergelegd.

Gemeente Langedijk

De raad van de gemeente Langedijk;

gelezen het voorstel van burgemeester en wethouders van 11 november 2014, nummer 81;

gelet op artikel 8, eerste lid, onderdeel d van de Participatiewet;

overwegende dat het noodzakelijk is de uitoefening van de bevoegdheid tot verrekening als bedoeld in artikel 60b van de Participatiewet bij verordening te regelen

b e s l u i t :

vast te stellen de hierna volgende Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Langedijk 2015

Hoofdstuk 1 Algemeen

Artikel 1. Begripsbepalingen

1. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven hebben dezelfde betekenis als in de Participatiewet en de Algemene wet bestuursrecht.
2. In deze verordening wordt verstaan onder:
 - a. de raad: de raad van de gemeente Langedijk;
 - b. het college: het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Langedijk;
 - c. Awb: Algemene wet bestuursrecht;
 - d. uitkering: de door het college verleende bijstand in het kader van de Participatiewet;
 - e. boete(bedrag): bestuurlijke boete genoemd in artikel 18a, eerste lid van de Participatiewet;
 - f. recidiveboete: bestuurlijke boete als bedoeld in artikel 18a, vijfde lid van de Participatiewet;
 - g. verrekenen: verrekening als bedoeld in artikel 60, vierde lid van de Participatiewet;
 - h. beslagvrije voet: beslagvrije voet als bedoeld in de artikelen 475c tot en met 475e van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering;
 - i. huur: basisbedrag huur exclusief eventuele servicekosten, verzekeringen of gas, water, licht;
 - j. netto woonlasten: bedrag ter hoogte van de huur na aftrek van de huurtoeslag of de hypotheekrente na aftrek van de hypotheekrenteaftrek.

Hoofdstuk 2 beslagvrije voet bij verrekening wegens recidive

Artikel 2. Verrekening met de uitkering zonder inachtneming beslagvrije voet

1. Het college verrekent op grond van artikel 60b, eerste en tweede lid van de Participatiewet het openstaande boetebedrag met de algemene bijstand zonder dat het bepaalde in artikel 4:93, vierde lid van de Awb juncto artikel 475d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in acht wordt genomen.
2. De verrekening bedoeld in het eerste lid geschiedt gedurende de eerste drie maanden na dagtekening van het besluit tot oplegging van een recidiveboete.

Artikel 3. Verzoek tot doorbetaling huur en hypotheekrente

1. Belanghebbende kan verzoeken om, in afwijking van het bepaalde in artikel 2, eerste lid, de netto woonlasten gedurende de in artikel 2, tweede lid genoemde periode direct vanuit de bijstand te voldoen. Indien dit verzoek wordt toegekend wordt de verrekening op de doorbetaling van de netto woonlasten aangepast.
2. Indien belanghebbende ook een andere bron van inkomsten heeft, maar deze inkomsten zijn lager dan de netto woonlasten dan wordt alleen het verschil tussen de inkomsten en de netto woonlasten direct vanuit de bijstand voldaan.
3. Een verzoek als bedoeld in het eerste lid wordt afgewezen als de belanghebbende:
 - a. redelijkerwijs over voldoende gelden kan beschikken om de genoemde drie maanden in zijn levensonderhoud te voorzien;
 - b. naast de bijstand nog een andere bron van inkomsten heeft ter hoogte van minimaal de netto woonlasten.
4. Onder gelden, als genoemd in het derde lid, wordt verstaan: de voor belanghebbende(n) direct beschikbare gelden op bank- en/of spaarrekening(en).

Artikel 4. Verrekenen met de uitkering met inachtneming beslagvrije voet

Belanghebbende kan het college verzoeken om, in afwijking van artikel 2, eerste lid, het openstaande boetebedrag met in achtneming van artikel 4:93 van de Awb juncto artikel 475d van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering te verrekenen indien:

- a. toepassing van het bepaalde in artikel 2 en 3 onaanvaardbare consequenties heeft voor de minderjarige belanghebbende(n); of
- b. de gezondheidstoestand van (één van de) belanghebbende(n) ernstig wordt bedreigd doordat mogelijkheden ontbreken om een noodzakelijke medicatie of behandeling op medische indicatie te financieren; of
- c. er sprake is van andere dringende redenen.

Artikel 5. Eerder opgelegde boetes

De artikelen 2, 3 en 4 zijn van overeenkomstige toepassing op de verrekening van de bestuurlijke boete, bedoeld in artikel 18a, eerste lid juncto artikel 60b, derde lid van de Participatiewet, indien en voor zover deze boete nog niet is betaald op het moment van verrekening van de recidiveboete.

Artikel 6. Verzoek andere gemeente tot verrekening recidiveboete

Indien een belanghebbende een verzoek op grond van artikel 60b, tweede lid van de Participatiewet doet, besluit het college op dit verzoek met inachtneming van de artikelen in deze verordening.

Hoofdstuk 3 Slotbepalingen

Artikel 7. Citeertitel

Deze verordening wordt aangehaald als: "Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Langedijk 2015".

Artikel 8. Inwerkingtreding

1. Deze verordening treedt in werking met ingang van de achtste dag na bekendmaking en werkt terug tot en met 1 januari 2015.
2. De verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Langedijk 2013 wordt per gelijke datum ingetrokken.

Aldus vastgesteld door de raad van de gemeente Langedijk in zijn openbare vergadering van 16 december 2014.

De voorzitter,

drs. J.F.N. Cornelisse

De griffier,

J. van den Bogaerde

TOELICHTING

INLEIDING

Op 1 januari 2013 is de “Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving” in werking getreden. Deze wet betreft een zogeheten Verzamelwet op het gebied van de sociale zekerheids-wetgeving. In deze Verzamelwet zijn ondermeer wijzigingen aangaande de Participatiewet opgenomen.

Voor de Participatiewet introduceert deze wet de bestuurlijke boete bij een schending van de inlichtingenplicht. Het college is verplicht de bestuurlijke boete met de lopende uitkering te verrekenen. In beginsel moet bij deze verrekening de bescherming van de beslagvrije voet in acht worden genomen. Is echter sprake van een bestuurlijke boete wegens recidive dan krijgt het college de bevoegdheid om in de eerste drie maanden na oplegging boete deze boete volledig te verrekenen met de bijstand.

De Participatiewet verplicht de gemeenteraad in een verordening nadere regels te stellen over deze bevoegdheid tot het tijdelijk buiten werking stellen van de beslagvrije voet bij verrekening van de recidiveboete. Gemeenten krijgen daarmee de ruimte een afweging te maken van situaties of omstandigheden, waarin het buiten werking stellen van de beslagvrije voet niet proportioneel wordt geacht. De keuze om gebruik te maken van deze ruimte en de situaties of omstandigheden die bij de besluitvorming worden meegewogen zijn in deze verordening tot uiting gebracht.

De bevoegdheid van de gemeenteraad strekt zich overigens slechts uit over het al dan niet in acht nemen van de beslagvrije voet bij verrekening van de recidiveboete.

Onderstaand volgt de artikelsgewijze uitleg.

Hoofdstuk 1 Algemeen

Artikel 1. Begripsbepalingen

In dit artikel worden de begrippen, die in de verordening worden aangehaald, gedefinieerd.

Bij sub h nog de volgende aanvulling: de Participatiewet kent een ruimer begrip van verrekenen dan het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Voor de duidelijkheid is daarom een aparte begripspaling opgenomen in de verordening.

Hoofdstuk 2 Beslagvrije voet bij verrekening wegens recidive

Artikel 2. Verrekening met de uitkering zonder inachtneming beslagvrije voet

In het eerste lid is bepaald dat het college het gestelde in artikel 60b, eerste en tweede lid van de Participatiewet in beginsel onverkort toepast ingeval er sprake is van een recidiveboete en de belanghebbende een bijstandsuitkering ontvangt.

Door deze bepaling in de verordening op te nemen wordt tot uiting gebracht dat de uitkering algemene bijstand in beginsel volledig wordt aangewend ter verrekening met en voldoening van de recidiveboete (artikel 60b, eerste lid van de Participatiewet) ook als het college een verzoek van een andere gemeente ontvangt om de recidiveboete te verrekenen met de uitkering algemene bijstand. Ook dan wordt in beginsel de bescherming van de beslagvrije voet niet toegepast (artikel 60b, tweede lid van de Participatiewet). Echter als de belanghebbende een verzoek doet tot het toch toepassen van de beslagvrije voet dan treedt het gestelde in artikel 6 in werking.

In het tweede lid is de maximale duur van de periode waarover de verrekening zonder bescherming van de beslagvrije voet wordt toegepast bepaald. De duur is ondermeer afhankelijk van de hoogte van de boete.

Artikel 3. Verzoek tot doorbetaling huur en hypotheekrente

Uit het eerste lid blijkt dat de belanghebbende zelf een verzoek tot doorbetaling van de huur of hypotheekrente vanuit zijn uitkering dient te richten aan het college. Het opnemen van dit artikel in de verordening stelt de belanghebbende in staat om bij onvoldoende eigen gelden toch de netto woonlasten te kunnen blijven betalen. Het initiatief hiertoe ligt niet bij het college.

Indien het verzoek wordt gehonoreerd zal de (recidive)boete voor een lager bedrag per maand met de uitkering kunnen worden verrekend. Het college betaalt de netto woonlasten in dat geval rechtstreeks door aan de verhuurder of hypotheekverstrekker.

In het tweede lid wordt gerefereerd aan situaties waarin de belanghebbende naast de bijstandsuitkering nog een andere inkomstenbron heeft. Als die inkomstenbron onvoldoende hoog is om de netto woonlasten volledig door de belanghebbende zelf te kunnen laten betalen, zal het college het verschil tussen het bedrag van de netto woonlasten en het bedrag aan inkomsten uit andere bron rechtstreeks vanuit de bijstand voldoen.

Het derde lid bepaalt in welke gevallen het college voormeld verzoek tot doorbetaling zonder meer weigert. Er worden twee situaties omschreven waarin de belanghebbende over voldoende eigen gelden geacht wordt te kunnen beschikken om in elk geval de netto woonlasten zelf te kunnen betalen.

In het vierde lid is bepaald dat met gelden niet de saldi op de bank- en/of de spaarrekeningen op naam van de minderjarige, inwonende kinderen van de belanghebbende(n) worden bedoeld.

Artikel 4. Verrekenen met de uitkering

In dit artikel zijn een drietal situaties benoemd waarin het denkbaar is dat volledige verrekening met de beslagvrije voet niet aanvaardbaar wordt geacht. Het college neemt in die gevallen ondanks de in de wet opgenomen bevoegdheid toch de beslagvrije voet bij de verrekening in acht. Het gaat daarbij wel altijd om individuele omstandigheden.

Sub a wordt toegepast indien door de verrekening zonder toepassing van de beslagvrije voet met name voor de (mede)belanghebbende minderjarige gezinsleden onaanvaardbare consequenties zouden optreden.

Uitsluitend vanwege het feit dat het de (mede-)belanghebbende minderjarige gezinsleden ontbreekt aan de noodzakelijke middelen om in het bestaan te voorzien, kan nog niet worden gesproken van onaanvaardbare consequenties zoals in sub a bedoeld. Vast dient te staan dat sprake is van incidentele gevallen en dat de behoeftige omstandigheden waarin de (mede)belanghebbende minderjarige gezinsleden verkeren op geen enkele andere wijze zijn te verhelpen, zodat afzien van de verrekening in deze vorm volstrekt onvermijdelijk is. Dat het betrokkene of medebelanghebbenden (minderjarige gezinsleden) door de verrekening aan middelen ontbreekt om in het bestaan te voorzien, is op zich geen voldoende voorwaarde om te kunnen spreken van onaanvaardbare consequenties zoals in sub a bedoeld.

Sub b is van toepassing indien door verrekening zonder toepassing van de beslagvrije voet onaanvaardbare gevolgen voor de gezondheidstoestand van de belanghebbende(n) kunnen ontstaan. Het gaat hier om uitzonderlijke omstandigheden die van geval tot geval zullen worden beoordeeld.

In sub c is bepaald dat het college kan besluiten de verrekening zonder inachtneming van de beslagvrije voet niet of niet langer toe te passen indien daarvoor andere dringende redenen aanwezig zijn.

Indien (verdere) verrekening zonder toepassing van de beslagvrije voet te ernstige gevolgen voor de belanghebbende of de gezinssituatie zou kunnen hebben, dan kan het college op grond van deze bepaling gemotiveerd besluiten de beslagvrije voet alsnog in acht te nemen. De vraag wat onder deze zogeheten dringende redenen wordt verstaan, kan moeilijk in zijn algemeenheid worden beantwoord. Bij dringende redenen is echter altijd uitsluitend sprake van redenen van immateriële (niet-financiële) aard. Het hebben van schulden is bijvoorbeeld op zich geen reden om de beslagvrije voet toch toe te passen. Nadrukkelijk geldt dat steeds van geval tot geval aan de hand van alle omstandigheden de situatie van de belanghebbende moet worden beoordeeld.

Artikel 5. Eerder opgelegde boetes

In artikel 60b, derde lid van de Participatiewet is bepaald dat de bevoegdheid om te verrekenen met de beslagvrije voet ook van toepassing is op eerder opgelegde bestuurlijke boetes voor zover op het moment van verrekening van de recidiveboete, die eerdere boetes nog niet zijn terugbetaald. Dit artikel regelt dat deze verordening in dat geval ook van toepassing is op die bestuurlijke boetes. De verrekening van die bestuurlijke boetes wordt dan eveneens zonder inachtneming van de beslagvrije voet ten uitvoer gelegd.

Artikel 6. Verzoek andere gemeente tot verrekening recidiveboete

Dit artikel is van toepassing indien een andere gemeente, waar de belanghebbende eerst een uitkering of inkomensvoorziening genoot een verzoek tot verrekening van de recidiveboete aan de nieuwe verblijfsgemeente richt, omdat de belanghebbende daar nu een bijstandsuitkering heeft. Mocht de beslagvrije voet niet gerespecteerd worden, dan kan de belanghebbende het college waarvan hij thans uitkering ontvangt, verzoeken de beslagvrije voet alsnog toe te passen. In artikel 60b, tweede lid van de Participatiewet is bepaald dat het college van de nieuwe gemeente de bevoegdheid heeft om aan dit verzoek tegemoet te komen. In de wet wordt echter in het midden gelaten welke verordening van welke gemeente (de verzoekende of de uitvoerende gemeente) dan van toepassing is. Om hier geen misverstand over te laten bestaan is dit artikel in de verordening opgenomen. De bevoegdheid van het college wordt gespecificeerd door te bepalen dat bij een verzoek van een andere gemeente de onderhavige verordening leidend is. Het college houdt hiermee de regie aangaande haar zorgplicht jegens de belanghebbende(n).

Hoofdstuk 3 Slotbepalingen**Artikel 7. Citeertitel**

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 8. Inwerkingtreding

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.